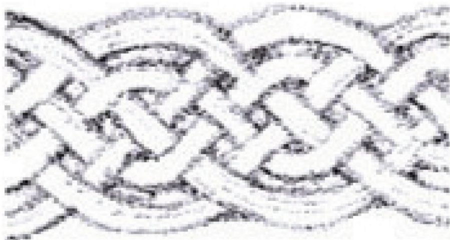
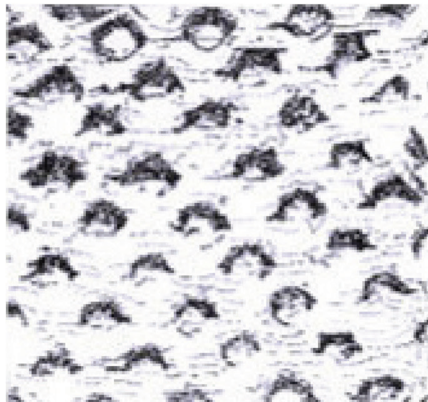
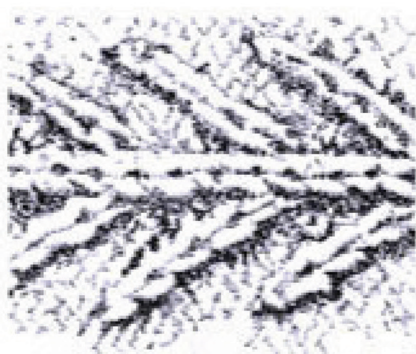
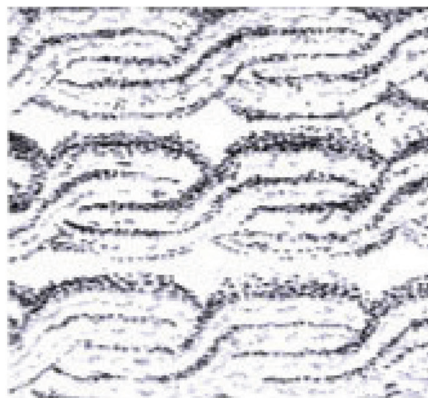
εμβοές

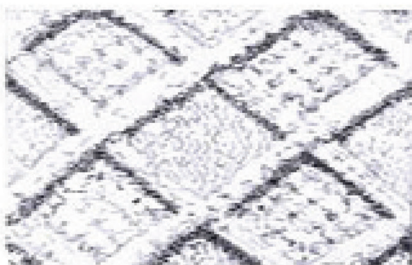
μικρές ιστορίες μοτίβων πλεξίματος

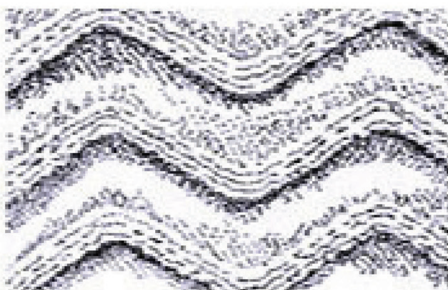

σύνθετη πλεξούδα

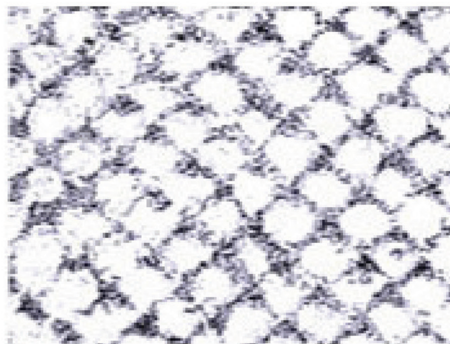

κερήθρα


διαμαντόσχημο καψασωτό


πλεξούδα


μονοπάτι ζιγκ-ζαγκ


δέντρο της ζωής


βατόμουρα / Αγία Τριάδα

ε μ β ο έ ς

τεύχος 3: μικρές ιστορίες μοτίβων πλεξίματος

σχεδιασμός: μαρία πανέτα
http://letaeras.tumblr.com/

2015 αθήνα

μικρές ιστορίες μοτίβων πλεξίματος *
απο το blog mythoplasieskiafigiseis.wordpress.com

τα νησιά αράν της ιρλανδίας, είναι γνωστά για τα νήματα και τα πλεχτά που παράγουν. κάθε πλεχτό αποτελείται κατά μέσο όρο από 100.000 πόντους και ένας έμπειρος πλέχτης/ μια έμπειρη πλέχτρια χρειάζεται περίπου 6 ημέρες για να το ολοκληρώσει. παραδοσιακά τα πλεχτά αυτά ήταν γνωστά ως τα πλεχτά των ψαράδων.

κάθε μοτίβο έχει άλλο νόημα και συναντάται σε διαφορετικές παραλλαγές, ανάλογα με τα κέφια αυτού ή αυτής που πλέκει:

πλεξούδες – συμβολίζουν τα σχοινιά των ψαράδων, τις αλληλοπλεκόμενες διαδρομές της ζωής και την ευχή για μια καλή ψαριά

δέντρο της ζωής – ένα από τα πρώτα σχέδια που συναντώνται στα νησιά, συμβολίζει το δέντρο της ζωής, τα διαφορετικά μονοπάτια που έχει ν' ακολουθήσει κανείς, τη σημασία του κλαν (ή της ευρύτερης οικογένειας) και την ευχή για ενότητα και μακρυζωία

βατόμουρο ή αγ. τριάδα – συμβολίζει τη φύση, κατά άλλους την ιερή φύση της αγίας τριάδας

κερήθρα – συμβολίζει την αφθονία, αξιοποιείται ως μια ευχή για καλοτυχία

διαμαντόσχημο καφασωτό – το σχήμα του διαμαντιού συμβολίζει τα μικρά χωράφια των νησιών, κι όταν στολίζονται με επιπλέον πλέξη που παραπέμπει στα βρύα, τότε ο συμβολισμός μετατρέπεται σε μια ευχή για καλή σοδειά/ κατά άλλους συμβολίζει τα δίχτυα των ψαράδων και αποτελεί ευχή για πλούτο κι επιτυχία

μονοπάτι ζιγκ-ζαγκ – συμβολίζει τα φιδογυριστά μονοπάτια στις άκρες των γκρεμών, ενώ όταν τα ζιγκ-ζαγκ είναι διπλά συμβολίζουν τα καλά και τα δύσκολα στην κοινή ζωή ενός ζεύγους
έτσι, κάθε ρούχο είναι μοναδικό, καθώς αφηγείται μια ιστορία (ή και πολλές, επάλληλες): αυτή του πλέχτη ή της πλέχτριας, του τόπου και του χρόνου που γεννούν διαφορετικές ιστορίες, των καιρικών συνθηκών, του αποδέχτη ή της αποδέχτριας του πλεχτού.
γιατί λοιπόν εξακολουθούμε να πλέκουμε; τί ρόλο διαδραματίζει το πλέξιμο;

νομίζω ότι ο λόγος που το πλέξιμο έχει επιζήσει όλο αυτό το διάστημα έχει να κάνει με την ομορφιά του. με τη λιτότητα και την απλότητά του. είναι μια πράξη ομορφιάς που παράγει δημιουργήματα όμορφα να τα θωρείς. το πλέξιμο ικανοποιεί μια βαθύτερη επιθυμία μέσα μας για τη δημιουργία όμορφων αντικειμένων, επιτρέποντάς μας παράλληλα να νιώθουμε την ικανοποίηση του δημιουργού. το να αγοράσεις ένα πουλόβερ δεν θα σου δώσει την ίδια χαρά και περηφάνεια με το να πλέξεις ένα με τα ίδια σου τα χέρια.

γι' αυτό και το πλέξιμο θα επιζήσει και μετά από εμάς. όσο εμείς οι άνθρωποι εξακολουθούμε να διατηρούμε αυτή την πλευρά του εαυτού μας που λαχταρά να δημιουργεί και να πρωτοτυπεί, αυτή την πλευρά μας που απολαμβάνει την ομορφιά, το πλέξιμο θα συνεχίσει να υπάρχει – ξεκινώντας από αυτόν το μυστηριώδη πρώτο πλέχτη στις τέσσερις γενιές του κόσμου και φτάνοντας ακόμα πιο πέρα.

οι ιστορίες που ακολουθούν πλέχτηκαν μεταξύ αθήνας, φωκίδας, θεσσαλονίκης στο διάστημα μεταξύ των τελών του 2012 ως το τέλος του καλοκαιριού του 2014 ως μέρος μιας άτυπης τριλογίας της πρώτης περιόδου των εμβοών.

νικόλας μαλεβίτσης

facebook.com/emvoes
issuu.com/emvoes
noise-below.org
noise-below.tumblr.com
noise-below.bandcamp.com
tileskopio.tumblr.com
soundcloud.com/noise-below
rekemrecords.tumblr.com ●

robert zank





ήταν κάποια στιγμή γύρω στο φθινόπωρο του 91 όταν μου σκάει στη θυρίδα το vital 16. ήταν το 4ο αν δεν απατώμαι τεύχος του vital που έπαιρνα και διαβάζω τη συνέντευξη / άρθρο για ένα απο τα πιο αγαπημένα μου γκρούπ τους das synthetische miscghwebe. συνεχίζω με τις κριτικές και καταλήγω στην τελευταία σελίδα να διαβάζω το labelspot της γερμανικής edition rz. ανάλυση του anton viergrever και όλα κυλάγαν ήρεμα και ενδιαφέροντα όταν ξαφνικά στο τέλος του άρθρου αναφέρει την προσεχή έκδοση δίσκου μέ έργα του έλληνα συνθέτη γιάννη χρήστου. μένω ξερός εκείνη τη στιγμή, θυμάμαι να τηλεφωνιέμαι με το νεκτάριο (a strange attractor) να του πώ το νέο και στο καπάκι γράφω για πρώτη φορά στο robert zank προπαραγγέλνοντας κόπιες για φίλους και ζητώντας πληροφορίες για την εταιρεία. θα πέρναγε καιρός για να βγεί ο δίσκος αλλά με το robert θα συναντιόμασταν για πρώτη φορά στο κέντρο της αθήνας εκεί γύρω στα τέλη φλεβάρη / αρχές μάρτη του 93, για να μου δώσει ένα πακέτο με κόπιες του δίσκου για φίλους αλλά και δίσκους της εταιρείας του. και ήταν το ξεκίνημα μιας φιλίας με μια απο τις πιο ενδιαφέρουσες προσωπικότητες κατά τη γνώμη μου του λεγόμενου κυκλώματος. σε κάθε συνάντηση μας σε αθήνα ή βερολίνο την τελευταία 20ετία πάντοτε είχα κάτι να μαθαίνω, είτε για μουσική, είτε για τη διαχείριση της σε διάφορους τομείς.


φωτό: θάλεια ραυτοπούλου - thaliaraftopoulou.com στην έδρα της edition rz, βερολίνο

σχεδόν κάθε κυκλοφορία της rz είναι εισαγωγή σε ένα άλλο σύμπαν, είτε απο τα 80ς οι εκδόσεις των έργων του dumitrescu και όλο το κλίμα της spectral μουσικής που έστηνε, ο δίσκος του mandolini που είναι απο τους πρώτους και πολύ αγαπημένους ηλεκτροακουστικούς μου, ή μετέπειτα εκδόσεις έργων του evangelisti ή του riedl (κόντεψε να του πάρει σχεδόν 20ετία να κυκλοφορήσει το 2πλο cd με τα έργα του. είναι σουρεαλιστικές οι καταστάσεις που έζησε ο robert με αυτή την κυκλοφορία. ένας απο τους πιο αγαπημένους του γερμανούς συνθέτες που τη μία του έλεγε ότι είναι έτοιμο το μάστερ, την άλλη στιγμή αναιρούσε την προηγούμενη απόφαση του, πρόσθετε και αφαιρούσε κομμάτια ή άλλαζε γνώμη για την έκδοση σχεδόν συνέχεια...κ.ο.κ. ξέρω σε κάποιους φαίνονται γνώριμες καταστάσεις απο άλλες φάσεις). ακόμα και η έκδοση απο τις πρόβες του scherchen της 6ης του μπετόβεν (χρόνια αργότερα θα τολμούσε με άλλη αντίληψη και πλάνο κάτι ανάλογο ο chris de laurenti με το favorite intermisison στη gd stereo) φτάνοντας στο 4πλο ανεπανάληπτο σύμπαν του fremde zeit addendum του jakob ullmann...
παρακάτω παραθέτω τόσο το κείμενο του 91 απο το vital 16 αλλά και μια συνέντευξη που την τρενάραμε ήδη απο τα τέλη του '12, τη μία την αφήναμε μήπως την ηχογραφήσουμε in situ σε βερολίνο ή αθήνα τελικά μετά την τελευταία συνάντηση μας το φλεβάρη του '14 στην αθήνα αποφασίσαμε να του στείλω κάποιες ερωτήσεις μέρος των οποίων παρατίθεται εδώ.. για περισσότερες πληροφορίες για τις εκδόσεις του επισκεφτείτε
www.edition-rz.de

vital 16 - 1991
του anton viergever (r.i.p.)

μέχρι τώρα το όνομα edition rz έχει αναφεθεί μία φορά στο vital πράγμα που το θεωρώ πολύ φτωχό για μια τόσο φανταστική εταιρεία. έτσι καθώς ήμουν στο βερολίνο νωρίτερα αυτή τη χρονιά αποφάσισα να πάω και να συναντήσω τον τύπο που τρέχει την εταιρεία. επίσκεψη που αποδείκτηκε πολύ ενδιαφέρουσα και διαφωτιστική. λίγο αργότερα έγραψα ένα γράμμα με μια λιστα ερωτήσεων. πρόσφατα έλαβα ένα μεγάλο γράμμα απο το οποίο έστησα το παρακάτω άρθρο.

τα γράμματα rz αντιστοιχούν στα αρχικά του robert zank που είναι ο τύπος που τρέχει την εταιρεία και την ξεκίνησε το 1983 λόγω της πολύ περιορισμένης καταγεγραμμένης σύγχρονης μουσικής σε δίσκους. η πρόθεση ήταν να δώσει μεγαλύτερη πρόσβαση στη σύγχρονη μουσική και τις 'ποικιλίες' της ειδικότερα στη νεότερη γενιά που ακούει industrial και γενικότερα σκοτεινές μουσικές. το 1984 συνάντησε κάποιους φίλους του που αποδείκτηκαν σημαντικοί και πολύτιμοι στην εξέλιξη της εταιρείας. τώρα διαλέγουν παρέα συνθέτες και ρεπερτόριο κάτι που περιλαμβάνει αρκετή αναζήτηση. μερικές φορές παίρνει και 5 χρόνια για να ολοκληρωθεί μια κυκλοφορία. λίγο αργότερα αυτοί οι φίλοι συνέστησαν ένα σύνδεσμο για την προώθηση της σύγχρονης μουσικής που τον αποκαλούν noch musik (που σημαίνει σε ελεύθερη μετάφραση στα αγγλικά ήρεμη (σημ still αλλά προτίμησα αυτή τη μετάφορα του στα ελληνικά λόγω του ύφους της εταιρείας). θα συναντήσετε αυτό το όνομα σε όλα τα μετέπειτα εξώφυλλα των εκδόσεων της edition rz.
εικάζω ότι ο όρος 'σύγχρονη μουσική' είναι λίγο ασαφής για τους αναγνώστες και το κοινό του vital. καθώς ακόμα κι ο θόρυβος ή το hardcore μπορούν να χαρακτηριστούν ως σύγχρονα καθώς είναι εξίσου πρόσφατα. στην περίπτωση της edition rz ο όρος αποτελείται απο είδη όπως ακουστική, ηλεκτροακουστική, κλασσική μουσική αλλά επίσης και ραδιοφωνικό δράμα, audio art που αντίστοιχα κατηγοροιοποιείται σε νούμερα σειρών του καταλόγου όπως 1001, 3001, 6001, 9001. εξίσου υπάρχει και η σειρά parallele που εκδίδει δίσκους για τους οποίους οι καλλιτέχνες έχουν πληρώσει την παραγωγή απο μόνοι τους και τους διανείμει η εταιρεία.
αυτό φέρνει στο προσκήνιο το πρόβλημα της χρηματοδότησης μιας εταιρείας. αρκετές κυκλοφορίες έχουν αποδειχτεί ως τώρα δύσκολες στο να πουληθούν ή να διανεμηθούν. οι λίγοι ιδιώτες που λατρεύουν αυτό το είδος μουσικής μοιάζει να είναι διασκορπισμένοι σ' ολόκληρο τον κόσμο και δεν είναι πάντοτε εύκολο να τους εντοπίσεις. οι περισσότεροι δίσκοι βρίσκουν λοιπόν το δρόμο της διανομής μέσω δισκάδικων και mail order. οι 'εμπορικές / επίσημες' εταιρείες και 'κανάλια' δε μοιάζει να ενδιαφέρονται για διανομή της. έτσι η βασική διανομή των κυκλοφοριών γίνεται μέσω του κυκλώματος των πειραματικών, industrial και περίεργης ροκ εταιρειών και mail order. επίσης λόγω του μουισικού είδους της edition rz ένα μεγάλο μέρος χρημάτων πρέπει να καταβάλλεται σε εκδότες για τις παρτιτούρες των έργων. εξαιτίας όλων αυτών μπορείτε να καταλάβετε ότι αρκετές απο τις εκδόσεις της edition rz δε θα χαν δεί το φώς του ήλιου αν δεν ήταν ο ιδεαλισμός τους, η επιμονή τους καθώς και κάποια διαθέσιμα κονδύλια. οι δύο ως τώρα πιο γνωστές και σχεδόν εξαντλημένες συλλογές inventionel I + II δε θα είχαν κυκλοφορήσει αν δεν ήταν η επιχορήγηση που πήραν απο το ετήσιο ομώνυμο φεστιβάλ που γίνεται στο βερολίνο. αυτοί οι δίσκοι έχουν δουλειές που πρωτοπαρουσιάστηκαν στο φεστιβάλ στις αρχές του 80. η παραγωγή πολλών τέτοιων δουλειών έγινε στο στούντιο του τεχνολογικού ινστιτούτου του βερολίνου.
μετά τις συλλογές inventionen, κυκλοφόρησαν δύο δίσκοι του ρουμάνου συνθέτη iancu dumitrescu. ως τότε κανείς δεν

ήξερε τι γίνεται σ' εκείνη τη χώρα πόσο μάλλον το όνομα του συνθέτη. η πρώτη απο τις δύο κυκλοφορίες (medium II / cogito) κυκλοφόρησε σε συνεργασία με τη γνωστή μας selektion, εταιρεία απο το mainz μέσω μιας κοινής τους γνωριμίας απο την πολωνία.ήταν το πρώτο lp του dumitrescu που καθιερώθηκε το τυπικό εξώφυλλο των δίσκων της εταιρείας. είναι ένα νηφάλιο εξώφυλλο με μαύρο οπισθόφυλλο και μπροστά λευκές γραμμές πάνω στις οποίες αναγράφονται οι πληροφορίες.
είναι βέβαια και το picture disc με τα ραδιοφωνικά κολλάζ απο αγώνες ποδοσφαίρου του ror wolf (ο δίσκος είχε σχήμα μπάλλας ποδοσφαίρου) που έχει πουλήσει αρκετά καλά ως τώρα. τα δύο κομμάτια που περιλαμβάνει πρωτοπαρουσιάστηκαν το 1978 και το 1979. στις αρχές του 1988 δύο δίσκοι εκδώθηκαν στην parallele το schwebungen του hermann keller και το somateme & korperklange των mia zabelka & gisehler smekal. στη διάρκεια του 89 θα κυκλοφορήσουν δύο ακόμα δίσκοι μια συλλογή με έργα τεσσάρων φινλανδών συνθετών και ένας δίσκος του ιταλού συνθέτη και πιανίστα mario bertoncini. σε αυτό το δίσκο θα βρούμε το διάσημο cartridge music (1960) του john cage που αποτελείται απο ήχους που δεν μπορείς ν' ακούσεις και προέρχονται απο μικρά αντικείμενα και που ακούγονται χάρη στην ενίσχυση τους απο μικρόφωνα επαφής. άλλα κομμάτια του δίσκου είναι το four pieces του earle brown και δύο εκτελέσεις του cifre (1964-67) που είναι συνθέσεις του ίδιου του bertoncini. στα τελευταία τρία κομμάτια είναι εμφανής η χρήση του 'προκατασκευασμένου' πιάνου. απο την έκδοση των δύο προαναφερθέντων δίσκων και έπειτα οι κυκλοφορίες συνοδεύονται απο καλοτυπωμένα βιβλιαράκια με πληροφορίες για τα κομμάτια και τους συνθέτες σε διάφορες γλώσσες καθώς φωτογραφίες και παρτιτούρες. πρόσφατα (άυγουστος 1990) κυκλοφόρησαν τρείς δίσκοι εκ των οποίων οι δίσκοι των lachenmann και luigi nono έτυχαν κριτικής στο vital. ο τρίτος είναι του μαέστρου hermann scherchen και είναι η πιο εξαιρετική κυκλοφορία της edition rz ως τώρα γιατί έχει σχέση με παλιά κλασσική μουσική αλλά όχι με τη συμβατική της έννοια. όπως υποδηλώνει κι ο τίτλος 'beethovn proben' είναι ηχογραφήσεις απο πρόβες της έκτης συμφωνίας του beethoven που διευθύνει ο scherchen. τον ακούς να μιλάει, να δίνει οδηγίες στους μουσικούς της ορχήστρας. δείχνει σχεδόν για πρώτη φορά στην καταγεγραμμένη ιστορία της κλασσικής μουσικής πως γίνεται η πρόβα της κλασσικής μουσικής. λόγω του μουσικού στύλ βέβαια αναρωτιέμαι πως κόσμος που έδειξε λίγο ενδιαφέρον για παλιότερες κυκλοφορίες της edition rz θα αγοράσει αυτόν εδώ το δίσκο...

τέλος αν όλα πάνε καλά μέχρι το τέλος του χρόνου τρείς ακόμα δίσκοι θα κυκλοφορήσουν. ένας του horatio radulescu, ρουμάνου συνθέτη της ίδιας γενιάς του dumitrescu, ένας δίσκος με ιστορικές ηχογραφήσεις του γιάννη χρήστου που πέθανε το 1970 σε πολύ νεαρή ηλικία (αυτή η έκδοση χρειάστηκε πολύ προσπάθεια και χρήματα για να εκδωθεί καθώς δεν ήταν επιχορηγούμενη) και ένα δίσκο του matthias spahlinger. υπάρχουν πλάνα ακόμα για ένα δίσκο απο ιάπωνες συνθέτες. προς το παρόν μη περιμένετε την edition rz να γυρίσει σε εκδόσεις cd επειδή 'το ειδικευμένο αυτί δεν ξεγελιέται εύκολα' όπως λέει ο ρόμπερτ.
και κλείνω το άρθρο με ένα ακόμα τσιτάτο απο το γράμμα του ρόμπερτ. 'η σύγχρονη μουσική δίνει τη δυνατότητα για ένα νεό προσανατολισμό, δημιουργώντας μια χημική αντίδραση στην (sein) ύπαρξή σου'. δε θα μπορούσα να το θέσω καλύτερα. ελπίζω μόνο να ξύπνησα ένα κάποιο ενδιαφέρον για αυτή την ανεπανάληπτη εταιρεία.

2014

[νμ]: πως γεννήθηκε το ενδιαφέρον σου για τη σύγχρονη μουσική;
[rz]: όταν τέλειωνε το ενδιαφέρον μου για το διανοουμενίστικο πάνκ ως συνέπεια το ενδιαφέρον μου στράφηκε στον κόσμο της σύγχρονης μουσικής.

[νμ]: και πως αποφάσισες να ξεκινήσεις να εκδίδεις μουσική απο συνθέτες που σου αρέσουν;
[rz]: στις αρχές των 80ς, ξεκίνησα το 83-84 οι επιλογές που προσφέρονταν για συγχρονη μουσική σε δίσκους αλλά και το ενδιαφέρον του κοινού ήταν περιορισμένα και υπήρχε τόσο πολύ υλικό να ανακαλύψεις και που άξιζε να εκδωθεί. εκείνες τις μέρες ένας δίσκος είχε περισσότερο βάρος απ' όσο ένα cd σήμερα αλλά ακόμα και σήμερα με μια άλλη λογική. ξεκίνησα με ηλεκτρονική μουσική που εκείνη την εποχή ήταν πολύ ευχάριστη και είχε δράση.

[νμ]: στη διάρκεια των χρόνων που τρέχεις την rz εικάζω θα αντιμετώπισες χιλιάδες προβλήματα σχετικά με δικαιώματα και εκδόσεις έργων συνθετών τίποτα αστείες ή δύσκολες / δυσάρεστες στιγμές που θυμάσαι όταν έψαχνες τις δουλειές τους;
[rz]: πρέπει να συνηθίσω στο γεγονός ότι ο χρόνος περνάει χωρίς να τον καταλαβαίνεις. ότι μια παραγωγή ενός δίσκου μπορει να κρατήσει 10 ή 12 χρόνια επιμονής. στο οποίο διάστημα συμπεριλαμβάνεται κι ο χρόνος ψαξίματος για δικαιώματα και άδειες για παράδειγμα ασχέτως αν σου αρέσει η μουσική του ή όχι το διπλό cd του evangelisti πήρε 12 χρόνια να ολοκληρωθεί. το nono που δουλεύω αυτή την εποχή πήρε άλλα δώδεκα χρόνια επιμονής και υπομονής. ακραίες δυσκολίες συναντούνται με ακραία τύχη. μια ωραία εμπειρία είναι να γνωρίζεις αληθινούς πρέσβεις σύγχρονης μουσικής σε διάφορα μέρη του κόσμου όπως τον κωστή στο βόλο ή το νικόλα στην αθήνα.

[νμ]: θα θελες να μου δώσεις μια σύντομη περιγραφή των σειρών που τρέχει η εταιρεία;
[rz]: είναι πολυεπίπεδο να σου εξηγήσω ακριβώς αλλά θα βγάλεις άκρη με αυτό το μικρό πλάνο
είναι βαρετό μεν αλλά αν θες να μάθεις δηλαδή...

10 00 series σειρά σημαντική για εμάς / εμένα
2000 series επίσης σειρά σημαντική για εμάς / εμένα αλλά σε διαφορετικό πλαίσιο
3000 ηλεκτρονική μουσική
4000 συμπαραγωγές
6000 κλασσική
7000 εθνολογική

9000 τέχνη, ποίηση
10.000 συμπαραγωγές συνήθως όχι υλικό που είναι άμεση επιλογή της rz.
20.000 συμπαραγωγή όχι τόσο πολύ επιλογή της rz αλλά με διαφορετική προσέγγιση
60.000 κλασσικά cd

[νμ]: αλήθεια ποιες είναι οι πιο αγαπημένες σου κυκλοφορίες της rz ως σήμερα;
[rz]: οι πιο αγαπημένες μου αυτή την εποχή είναι οι κυκλοφορίες του ullmann

[νμ]: τι είναι λοιπόν η ζωή; βότανα και τσάϊ στο γραφείο; ζεν βουδισμός και ακρόαση μουσικής;
[rz]: το να είσαι σε απελευθερώνει απο το να σαι συνδεδεμένος κάπου και ν' ανακαλύπτεις τις συνθήκες που οι κυβερνήσεις σου πουλάνε ως τη μία και μοναδική αλήθεια. μας την πουλάνε επειδή δουλεύουμε και πληρώνουμε γι αυτή! είμαστε σε ένα πλανήτη σκλάβων που ελέγχεται κανείς δεν ξέρει απο ποιους, ίσως εξωγήϊνους και τους βοηθούς τους. την ίδια στιγμή το να ανακαλύπτεις βότανα, κ.α. σε βοηθάει το να μένεις ανεξάρτητος απο χημικά φάρμακα, κλπ. υπάρχουν πολλές πιθανότητες με αυτά μπορείς να πάρεις μια ιδέα βλέποντας τον eckhard tolle στο youtube για παράδειγμα: http://www.youtube.com/watch?v=fp0gaxFxbB4 ή να διαβάσεις osho, prentice, mulford. να μένεις άνθρωπος και να δείχνεις συμπόνοια

[νμ]: ποια προβλήματα αντιμετωπίζεις συχνά τρέχοντας την εταιρεία;
[rz]: το πρόβλημα του χώρου. τα υλικά και το στοκ πρέπει να αποθηκεύονται κάπου και έρχονται όλο και περισσότερα κάθε μέρα. να νοικιάζεις και να πληρώνεις για αποθήκευση, να κρατάς λογαριασμό για τα πράγματα, μάστερ κυκλοφοριών που χάνονται. νομίζω ότι τρέχω μια παλιομοδίτικη επιχείρηση την εποχή που τα πάντα γίνονται απλά ψηφιακά και άϋλα και σχεδόν είναι στο όριο να γίνει ένα ψηφιακό όνειρο ή εφιάλτης. και όλη αυτή η απώλεια που πάει; στο να τρέχεις πίσω απο το χρήμα για να πληρώσεις τα πάντα. το να είμαι υπομονετικός με όλο το θόρυβο και τις ψυχικές ενοχλήσεις του κόσμου και τις δικές μου.

[νμ]: ακόμα ταξιδεύεις όταν μπορείς για να προωθήσεις την εταιρεία ή προτιμάς να το κάνεις μέσω του ίντερνετ πλέον;
[rz]: επιμονή και ο τυπωμένος κατάλογος καθώς και η απόλαυση της επικοινωνίας με πελάτες είναι η μόνη προώθηση που έχω.

[νμ]: τα τελευταία χρόνια αντιμετωπίζουμε μια μάχη μεταξύ του βινυλίου και του cd. δουλεύεις και μετα δύο. έχεις σκεφτεί ποτέ να στραφείς στο ένα μέσο σε βάρος του άλλου ή αφήνεις τα πράγματα να κυλάνε με τον τρόπο τους;
[rz]: συγκεκριμένα πράγματα. νομίζω ότι θέλω συγκεκριμένα μέσα και τα συγκεκριμένα μέσα θέλουν συγκεκριμένες καταστάσεις. είναι σχεδόν σαν το κερί ή τη λάμπα πετρελαίου που τώρα με το ηλεκτρικό φώς θα νόμιζε κανείς ότι θα ήταν παρωχημένα αλλά έχουν κερδίσει ένα διαφορετικό πλαίσιο και ακόμα εκτιμώνται καθώς είναι ανεξάρτητα και μπορούν να κάνουν πράγματα που ο ηλεκτρισμός δεν μπορεί.

[νμ]: αν δεν κάνω λάθος πίσω στα 80ς ήσουν ανακατεμένος με industrial & πειραματικές μουσικές ή είμαι λάθος; αν δεν κάνω λάθος κυκλοφορούσες και τέτοιο υλικό, οκ αιώνες πριν, διόρθωσε με αν κάνω λάθος...
[rz]: πριν ξεκινήσω την edition rz ήμουν πωλητής σε δισκάδικα και αργότερα διανομέας neue deutsche welle δίσκων των τελών των 70ς και είχα και ένα συνεργάτη που το ενδιαφέρον του για αυτά κράτησε όσο κράτησε το 'κύμα' (λογοπαίγνιο με τη λέξη new wave εδώ). υπήρξαν πολλές κοφτές αλλαγές στην ανεξάρτητη μουσική σκηνή τουλάχιστον όσο την ήξερα.

[νμ]: τι είναι η σύγχρονη μουσική για σένα;
[rz]: η μουσική της εποχής μας, η μουσική της γλώσσα. ο χρόνος που μας κρατάει συντροφιά η μουσική με το να είναι 'κοινωνική συνάθροιση ιδιωτών που εξελίσσουν με λεπτότητα καθώς ανακαλύπτουν συμπίπτωντας το προσωπικά δικό τους ακουστικό βιογραφικό. και καθώς έχω ακούσει ότι όλος ο κόσμος (ελληνική λέξη) είναι ήχος ίσως η υπερβατική άποψη της δεν είναι τόσο νέα αλλά σύγχρονη. είναι απο κάθε μεριά διαφορετική απο τη μαζική μουσική. ο josef anton riedl είπε κάτι του στύλ ότι η σύγχρονη μουσική είναι μουσική της τέχνης και το ευρέως διαδεδομένο ροκ είναι φολκλόρ (φολκ). αν είσαι στο σήμερα τότε όλη η μουσική είναι νέα ή παλιά.

[νμ]: θυμάμαι να μου λές πριν απο αρκετά χρόνια ότι περνάς τον καιρό σου καμμιά φορά ακούγοντας μουσική απο το ραδιόφωνο καθώς και διάφορους σταθμούς που παίζουν σύγχρονη μουσική. θυμάμαι το αστείο σκηνικό που μου έλεγες ότι ηχογραφούσες τη μία εκπομπή, κανόνιζες το ξυπνητήρι σου να σε ξυπνήσει να ηχογραφησεις μια άλλη ή ηχογραφούσες τη μία καθώς με μικρή διαφορά ώρας έπαιζε σε άλλο σταθμό άλλη κ.ο.κ αλήθεια τηρείς ακόμα αυτό το συνήθειο;
[rz]: απο την ώρα που μπαίνεις στον κόσμο της σύγχρονης μουσικής και στη σκηνή των τεχνών είσαι κατά το μεγαλύτερο μέρος σε μια επιδοτούμενη πολιτιστική περιοχή που πιθανώς το μεγαλύτερο μέρος της επιδότησης προέρχεται απο τους φορολογούμενους, ιδρύματα (σημ εδώ institutions) και ιδρύματα που δε φορολογούνται (σημ εδώ foundations) καθώς και ιδεαλιστές που είναι αφιερωμένοι σε κάτι πέρα απο το αμιγώς εμπορικό (σημ εδώ mainstream) ή την πρακτική. ένα είδος παράδοξου το να είσαι πρακτικός για το μη πρακτικό. η τέχνη δεν έχει πρακτική χρήση, είναι όμορφη απο μόνη της ή τουλάχιστον έτσι έχω ακούσει.
η μουσική είναι ακόμα μια κακή επένδυση είναι προτιμότερο να αγοράσεις ένα πίνακα αντί ενός cd, μιας παρτιτούρας ή ενός εισητηρίου για μια συναυλία.
ένας απο τους πιο σημαντικούς υποστηρικτές της νεότερης ή της ακαδημαϊκής μουσικής είναι το δημόσιο ραδιόφωνο και η τηλεόραση που ηχογραφούν και παράγουν για τα αρχεία τους καθώς το μέσο τους είναι ο αέρας κι όχι οι δίσκοι. η παραγωγή τους είναι συνεχόμενη επομένως σπάνια

παίζονται ραδιοφωνικές αναμεταδώσεις πάνω απο μία φορά. στη γερμανία υπάρχει η ειδική περίπτωση όπου πολλοί κρατικοί ραδιοσταθμοί υποστηρίζουν τη ραδιοφωνική τέχνη, τη σύγχρονη μουσική και τη ραδιοφωνική αναμετάδοση της, το πειραματικό ραδιόφωνο, κλπ δεν έχουν αρκετές χώρες αυτή την υποστήριξη των ακουστικών τεχνών. είναι ίσως η αποζημίωση για μια άλλη απώλεια ή καταστροφή πολιτιστικής ταυτότητας. ήμουν ανακατεμένος σε ένα γκρούπ ενθουσιωδών τύπων που συχνά ηχογραφούσε κονσέρτα, παραγωγές και διάφορες αναμεταδόσεις hoerspiel και το κάναμε για περίοδο δεκαετιών γεγονός που ήταν πολύ επικοδομητικό και εκπαδευτικό.
την εποχή πριν απο το compact disc υπήχε λίγη μουσική σε δίσκους στην αγορά. έτσι το ραδιόφωνο ήταν μία άφθονη πηγή πληροφορίας. εκεί ήταν που παρέμβαιναν τα χρονόμετρα και τα κασσετόφωνα αλλά κι αυτό αλλάζει άρδην εξαιτίας της λατρείας του χρήματος. δεν έχει νόημα και απόλαυση και αν κανείς περνάει καλά και το απολαμβάνει που περνάει καλά τότε τα ρομπότ του χρήματος επεμβαίνουν και προσπαθούν να το στήσουν ως δουλειά ή λόγω φθόνου να το διαλύσουν όπως διαλύουν κάθε ανθρώπινη εξέλιξη συνήθως, έργο που το έχουμε δεί να επαναλαμβάνεται αρκετές φορές.

[νμ]: την τελευταία δεκαετία ή καλύτερα τα τελευταία 15 χρόνια είδαμε μια κανονική αγορά να ξεπετάγεται για έργα συνθετών κι εκτός απο τη δουλειά εταιρειών όπως η edition rz ή η alga marghen υπήρχαν εταιρείες που ανακάλυπταν ή ξέθαβαν ένα συνθέτη που απλά είχε ηχογραφήσει ένα κομάτι ή άντε δύο στην εφηβεία του και σήμερα τελείως ξεχασμένο χάρη στις ανάγκες της αγοράς που διψάει να το ανασύρουν απο την αφάνεια και όχι μόνο να το εκδίδουν αλλά να γράφονται ολόκληρα κείμενα και κριτικές προσπαθώντας να σε πείσουν πόσο ρηξικέλευθο έργο ήταν αυτό, κλπ. τι σκέφτεσαι για αυτά τα σκηνικά; απλά κάτι που γίνεται στη φάση της στιγμής απο κόσμο που δεν του παν ποτέ ή δεν ξέρει ότι η λεγόμενη avant garde έχει τα πάνω και τα κάτω της;
[rz]: καθώς ανέφερα και προηγουμένως το γερμανικό ραδιόφωνο ήταν μια πολύ καλή πηγή για εκπαίδευση και παραμένει. επίσης πρέπει να αναφέρω ένα σημαντικό γκουρού η καθοδήγηση του οποίου μου άνοιξε τόσο τα αυτιά μου στο ραδιόφωνο αλλά και στην κατανόηση της σύγχρονης μουσικής. αυτό είναι ο manfred, μεγαλύτερος απο μένα σε χρόνια και η μουσική του πείρα ήταν πολύ σημαντική. έτσι αν δεν έχεις πολλαπλές και συγκρίσιμες πηγές τότε ίσως να νομίσεις ότι έχεις κάνει μια σημαντική ανακάλυψη. αληθινή για τον εαυτό σου αλλά με την πάροδο του χρόνου και με σύγκριση μπορει να συνειδητοποιήσεις ότι η ανακάλυψη σου μπορεί να αποβεί αποτυχημένη στο πεδίο της ποιότητας. αλλά αυτό είναι το αστείο μέρος του να είσαι μουσικοναύτης (σημ λογοπαίγνιο με τη λέξη musicnaut). αλλά όπως ξέρεις ακόμα κι ένα τυφλό κοτοπουλάκι μπορεί να ανακαλύψει το καλαμπόκι ή το σπόρο κατά τύχη ή απο τη μοίρα. έτσι ακόμα κι αν είναι απαραίτητες ή όχι οι παραγωγές όλες μοιάζουν σημαντικές στο σύνολο τους. όπως άκουσα ότι είπε κάποτε κι ο μαρκήσιος ντε σαντ, 'πάρε ότι θές ή χρειάζεσαι και άσε τα υπόλοιπα'

[νμ]: πως είναι τα πράγματα στο βερολίνο; ακόμα ειναι εντάξει να τρέχεις μια εταιρεία και ένα γραφείο για να τα έχεις κάτω απο μια στέγη πέραν της δικής σου; ή όπως εξελίσσονται οικονομικά τα πράγματα σε σχέση με πριν μια δεκαετία ή εικοσαετία τα ενοίκια ξεφεύγουν κάνοντας το αδύνατο να τα συνδυάζεις;
[rz]: έχω δεί το βερολίνο να αλλάζει ταχύτατα απο την εποχή που μετακόμισα εδώ το 1982. μαζί με την απίστευτη και ασταμάτητη κυβερνητική διαφθορά ήταν μια ανοικτή παιδική χαρά για πολλούς δημιουργικούς και τρελλούς ανθρώπους που συναντούσαν άλλους τόσους δημιουργικούς και τρελλούς ανθρώπους και όλοι τους ήταν ευπρόσδεκτοι και ο ένας σέβονταν τον άλλο. τα χρόνια του τείχους δεν υπήρχε οικονομία με τη σημερινή έννοια και υπήρχαν αρκετά φτηνά σπίτια οπότε υπήρχε η μαγιά για όλων των ειδών τα εξωτικά φυτά. όσον αφορά την edition rz ήμουν τυχερός να λαμβάνω υποστήριξη απ' όλες τις πλευρές, όχι ότι πάντοτε βοηθούσε να τσουλάνε τα πράγματα αλλά υποστήριξη απο επιφανείς και αφανείς τύπους και θέλω να τους ευχαριστήσω γι αυτό! τώρα έχουμε την κατάσταση που το βερολίνο έχει γίνει η παιδική χαρά των λεφτάδων άλλων με κάποια παιδεία και πολιτισμό άλλων όχι, καθώς όπως γνωρίζουμε το χρήμα δημιουργεί αλλά κι εξίσου καταστρέφει αν βρεθεί σε λάθος χέρια γεγονός που βιώνουμε αυτη την εποχή της θρησκείας του χρήματος. υπάρχει φαίνεται ένας θεός του χρήματος που δεν ενδιαφέρεται να έχει καλές στιγμές ή ζωή αλλά να αγοράζει βιομηχανοποιημένες καλές στιγμές και να προσπαθεί να πειστεί ότι αυτή η πλάνη είναι ζωή χάνοντας τελείως την επαφή με το μεγάλο πνεύμα που τα δημιούργησε όλα αυτά, πολύ ασεβές! και κάπως έτσι καταστρέφεται ή θεωρούμενη ατλαντίδα απο τους ίδιους ηλίθιους που έχουμε παντού σήμερα. έτσι έχουν αυξηθεί τα ενοίκια και οι όποιοι δημιουργικοί άνθρωποι κινούνται τριγύρω για να βρούν ένα αξιοπρεπές νοίκι. οι πλούσιοι μετατρέπουν τα δημιουργικά μέρη σε απαίσια στέγαστρα άντλησης χρήματος με απαίσια αρχιτεκτονική και τα κάνουν όλα αποστειρωμένα για τους διάφορους φοβικούς.
έτσι όλο και λιγότερο χρήμα έρχεται πίσω απο κυκλοφορίες ώστε αναγκάστηκα να ξεκινήσω μια νέα δουλειά παράλληλα τυπώνοντας κάρτες για να επιβιώσω αλλιώς θα έπρεπε να κλείσω. οπότε ευχαριστώ όλους όσους αγοράζουν δίσκους της rz και με στηρίζουν.

[νμ]: αναφορικά με τις προηγούμενες ερωτήσεις πιστεύεις ότι υπάρχει χώρος πλέον για ριζοσπαστική ή νέα και φρέσκια σύγχρονη μουσική ή θα συνηθίσουμε να ζούμε με τόνους διάφορων επανεκδόσεων ή 'επανακαλύψεις' της ίδιας σούπας;
[rz]: πάντοτε θα υπάρει κάτι νέο που θα βγαίνει στην επιφάνεια να θυμάσαι την προσωπική εμπειρία καθενός απο ακούσματα η οποία εξελίσσεται και οι νέες τεχνολογίες ανοίγουν νέες πόρτες αντίληψης. τώρα έχουμε σε μερικές περιοχές της sound art που είναι πάνω κάτω μια αλυσίδα επεξεργασμένων ήχων κάποιοι εκ των οποίων είναι πολύ ενδιαφέροντες ή τους έχουν εμβαθύνει πάρα πολύ βέβαια μια αλυσίδα ήχων δε δημιουργεί μουσική (ατάκα του stockhausen) αλλά τι είναι η μουσική; για μένα ένας ουράνιος απεσταλμένος που είναι αδύνατον να τον αντιληφθείς όπως η

ζωή η ίδια είναι ένα μυστήριο που έρχεται απο το κενό ή τη σιωπή ή το τίποτα. τίποτα, την πηγή όλων.

[νμ]: πως προέκυψε η συνεργασία με τον jakob ullmann; το fremde.. είναι μια απο τις πιο αγαπημένες μου ηχογραφήσεις για ένα κολασμένα μεγάλο διάστημα και είναι η δουλειά που μ' έκανε να παρατηρήσω τη δουλειά του γενικότερα.

[rz]: μπορεί να θυμάσαι ότι όταν κυκλοφόρησε το a catalogue of sounds πέρασε απαρατήρητο. μόνο λίγοι ακροατές είχαν τη μουσική εμπειρία να καταλάβουν ότι είχε ανοίξει μια πόρτα την οποία την είχαν δείξει κάποιοι αλλά κάποιος τόλμησε να την ανοίξει. βέβαια είχαμε την ήσυχη μουσική του feldman και άλλων αλλά αυτό ήταν και είναι μια διάταξη του πως αισθανόμαστε τη μουσική που ήταν η απαραίτητη γέφυρα για να ανοίξει η πόρτα της αληθινής προέλευσης του τίποτα ή της ησυχίας που ειλικρινά είναι σε κίνηση - μουσικά κοσμική κίνηση με τη βαθύτητα του scelsi και άλλη ιερή μουσική υπερβατική αν επιθυμείς να την πείς έτσι. έτσι ας αφεθούμε να ακούσουμε τι έρχεται μετά και ας απολαύσουμε αυτό που βρίσκεται τώρα εδώ.

[νμ]: μια 'ελληνική' ερώτηση και δεν έχω πρόβλημα αν απαντήσεις ή όχι... τουλάχιστον για τον κόσμο που είμαστε αρκετά χρόνια στο κύκλωμα είσαι ένας απο τους ήρωες μας μια που κατάφερες να εκδώσεις δίσκο του γιάννη χρήστου σε μία εποχή που σχεδόν καμμία απο τις δουλειές του δεν υπήρχε διαθέσιμη ίσως με εξαίρεση το mysterion. θα θελες να μου πείς τη μικρή ιστορία του πως κατάφερες να εκδώσεις τελικά έργα του πίσω σε εκείνες επέτρεψε μου να πώ 'δύσκολες' εποχές για τη σύγχρονη;

[rz]: η έκδοση του χρήστου ξεκινά με τις σημειώσεις του harry halbreich που περιλαμβάνονται στο θρυλικό δίσκο του scelsi στη fy france. ήταν ένα μακρόπνοο σχέδιο αλλά άξιζε τον κόπο. συνάντησα το νικόλα και έτσι έμαθα να αγαπάω την αθήνα και τους έλληνες. ήταν στην αναλογική εποχή που ήταν σωστή δοκιμασία να βρείς μια καλή κόπια αρχειακού υλικού. πολλές απο τις ιστορικές ηχογραφήσεις του χρήστου ήταν ενδιαφέρουσες αλλά είχαν περισσότερο ποιότητα ντοκουμέντου και μόνο μερικές αξιολάτρευτες ηχογραφήσεις χρησιμοποιήθηκαν για το δίσκο της rz. τα υπόλοιπα προήλθαν απο άλλες πηγές και το βορειογερμανικό ράδιο. είμαι ευχαριστημένος που ο σείριος κυκλοφόρησε ένα μεγάλο μέρος του αρχειακού του υλικού γιατί με αυτό τον τρόπο τα ηχητικά αρχεία του χρήστου είναι διαθέσιμα στους ακροατές του χρήστου.

[νμ]: η rz ισορροπεί ανάμεσα σ' ένα κόσμο που μπορεί να επανεκδώσει υλικό που δεν έιναι πλέον διαθέσιμιο όπως το cd του scelsi (που αν δεν απατώμαι είναι ένας απο τους πιο αγαπημένους σου συνθέτες) ή υλικό του χρήστου και τα cd του harley gaber σε νεότερο υλικό όπως αυτό του ullmann. τρέφεις τα ίδια αισθήματα τόσο για την έκδοση νέου υλικού όσο και για την επανέκδοση παλιού και ξεχασμένου;

[rz]: ναί μοιάζει ότι υπάρχει μια ισορροπία, δεν υπάρχει πλάνο απλά η σειρά της ανακάλυψης ή της συμπλήρωσης μιας ιδέας που άλλοτε γίνεται γρήγορα και πιο συχνά πολύ αργά ειδικά όταν πρόκειται για αρχειακό υλικό. εκτιμώ τόσο το αρχειακό υλικό όσο και τις νέες ηχογραφήσεις. το να κάνεις νέες ηχογραφήσεις είναι πάντοτε ένα ρίσκο. δεν ξέρεις τι θα προκυψει.όπως οι πολυδιάστατες που είναι δραστήριες όταν δουλεύεις στο σήμερα και τον τρόπο που κυλάνε αλλά που δεν μπορείς να διευθύνεις... έχω χάσει χρήματα με ηχογραφήσεις που δεν κατάφεραν να λειτουργήσουν και δεν κυκλοφόρησαν ποτέ.

[νμ]: ασχολείσαι ακόμα με τη φιλοσοφία και το διάβασμα; ένα απο τα αγαπημένα μου σκηνικά τουλάχιστον στο κύκλωμα των 80's / 90ς ήταν η αναζήτηση, τόσο για διάβασμα, ακρόαση και γνώση κάτι που τείνει να γίνει καθαρά επιφανειακό στις μέρες του facebook που διάγουμε. πρέπει να παραδεχτώ ότι η rz με τον ένα ή τον άλλο τρόπο λειτούργησε ως μικρός αλλά έντονος φάρος στις αναζητήσεις μου στην τροφή για γνώση ανεξαρτήτως του αποτελέσματος.

[rz]: εικάζω ότι υπάρχει ένα μικρό ψυχίο του σωκράτη μέσα σ' όλους μας καθώς αναρωτιώμαστε για πράγματα που πρέπει να ερωτηθούν χωρίς να εξαντλούνται ποτέ τα πράγματα για τα οποία πρέπει να αναρωτιόαστε... μετά περνάς στο τι ξέρω τώρα; απο τον τρόπο που μοιάζουν τα πράγματα ζούμε τώρα σε μια κατασκευασμένη πραγματικότητα, κατασκευασμένη ανθρώπινη συμπεριφορά με σύνορα και ταμπού αντί με παδική αθωότητα και αφέλεια να κάνουμε ερωτήσεις που θα ενοχλήσουν τους ενήλικες. ακόμα και ώς ενήλικες μπορούμε να χρησιμοποιήσουμε τη διαίσθηση μας σε καταστάσεις πέρα απο τις προκατασκευασμένες αποφάσεις ή την πολιτική ορθότητα ή την επανάληψη αδιεξόδων. είναι απίστευτο τι μπορεί να ανακαλύψει κανείς σε βιβλία ή σιτς μέρες μας για τους πιο τεμπέληδες στο ίντερνετ. πρόσφατα άκουσα μια ατάκα του joseph beuys που έλεγε περίπου το εξής: υπάρχουν τόσες πολλές πιθανότητες που καταπιέζονται απο τους πολιτικούς. και πρόσφατα σκεφτόμουν ότι η προπαγάνδα των μέσων του συστήματος συνεχώς μας λέει πώς είμαστε πάρα πολλοί άνθρωποι σ' αυτόν τον πλανήτη μια μορφή δικαίωσης όλων των πολέμων, μαζικών σφαγών και ποιός ξέρει τεχνολογικών ασθενειών. αλλά ποιος είναι ο αληθινός ρόλος αυτής της προπαγάνδας πέρα απο το φόβο των ελάχιστων κυβερνώντων μήπως τους πετάξουν απο τις θέσεις τους οι μάζες; ●

werner durand



ο werner durand είναι απο τους ανθρώπους που γνώρισα την τελευταία δεκαετία. ήξερα τη δουλειά του απο διάφορους δίσκους του με αποκορύφωμα το art of buzzing στην x-tract. cd που όταν κυκλοφόρησε έστειλε κόσμο αδιάβαστο καθώς ήταν ήχος στο πνεύμα των organum για να μην πώ ίσως ο καλύτερος δίσκος που δεν έκαναν οι τελευταίοι την τελευταία 15ετία.
στον αντίποδα θα έλεγα βρίσκεται το remnants from paradise (absurd #69) που προέκυψε ως ιδέα για κυκλοφορία την πρώτη φορά που συναντηθήκαμε τον απρίλιο του 2006 στο γραφείο του robert zank. σε μία συνάντηση που απο τη μία είχες τη μειλίχια μορφή του robert να φτιάχνει herbal tea και να μας βάζει ήρεμη σχεδόν 'ακίνητη' μουσική (νομίζω jakob ullmann ήτανε) και να μιλάμε για μουσική, κ.α. όταν έπεσε η ερώτηση αν υπήρχε υλικό του στο κλίμα του art of buzzing. είχε πλάκα που μου πε απο μόνος του ότι έχω έτοιμο το ακριβώς αντίθετο του πολύ πιο ήρεμο στο κλίμα αυτών που κάνω... χμ με τις γνωστές καθυστερήσεις βγήκε το 2008 και ήταν η κυκλοφορία που σφράγισε το τέλος της τρίτης φάσης του absurd (άτυπα ξεκινα το 2004 αλλά ουσιαστικά 2005 - 2008).
στην πάροδο των χρόνων ο werner έχει παίξει με διάφορα γκρούπ και μουσικούς κάποια και κάποιοι απο τους οποίους αναφέρονται στη συζήτηση που κάναμε το φλεβάρη του '14 τόσο για τις επιρροές του και τις συμμετοχές του σε γκρούπ όσο και για τα αυτοσχέδια όργανα που στήνει εδώ και χρόνια, λίγες μερες πριν τα 60α του γενέθλια. τα τελευταία χρόνια παίζει με τους logothetis ensemble, γκρούπ που στήθηκε για να ερμηνεύσει με τον τρόπο του τη μουσική του ανέστη λογοθέτη.

wernerdurand.com
logothetisproject.co.uk

[νμ]: πως γεννήθηκε το ενδιαφέρον σου για τη μουσική και τα μουσικά όργανα;
[wd]: ακούγοντας περισσότερο παρά παίζοντας. ξεκίνησα απο την ηλικία των 13 (1967) τότε με ποπ και beach boys που ήταν η πρώτη μεγάλη μου αγάπη. γύρισα στη τζάζ γύρω στο 69 και σκεφτόμουν ν' αρχίσω να παίζω σαξόφωνο. τελικά ξεκίνησα το 1973 χρονιά που συνέπεσε με την πρώτη μου επαφή με τη δουλειά του terry riley οπότε αντί για τζάζ έπεσα κατευθείαν στο μινιμαλισμό.

[νμ]: και πως άρχισες να δημιουργείς τα δικά σου μουσικά όργανα;
[wd]: γύρω στο 1983, όλοι ασχολούνται με dijeridu όταν ένας φίλος μου έδωσε ένα σωλήνα πλεξιγκλάς και μου πε καλύτερα χρησιμοποιήσε αυτό. καθώς εκείνα τα όργανα δεν ήταν εύκολο να βρεθούν τότε πριν απο την μανία με τα dijeridu. προσπάθησα απο την πρώτη στιγμή να το παίξω όπως το νέϋ με delay. να το εξελίξω προσθέτωντας περισσότερες οπές δημιουργώντας το παν-νεϋ. χρησιμοποιούσα στο dij/horn καθώς και σαξόφωνο πιο πολύ για παιχνίδια με το στόμα μ' αυτό δηλαδή και αργότερα κρουστά. ξεκίνησα με διάφορα κόλπα για βόμβους με το pvc - κλαρινέτα επηρεασμένα απο κορεάτικα φλάουτα που έχουν μια μεμβράνη για βόμβους κοντά στο στόμιο.

[νμ]: σχετικά με επιρροές;
[wd]: κάποιες που ήρθαν κι έφυγαν (coltrane, braxton) και κάποιες που έμειναν με την πάροδο των χρόνων (terry riley, la monte young, ινδική μουσική, διάφορες παραδοσιακές μουσικές (tribal αλλά και καλλιτεχνικές)...

[νμ]: και πως ξεκίνησες να μπλέκεις με γκρούπ και σύνολα; εικάζω ότι η επόμενη φυσιολογική ερώτηση που θα κάνω είναι πως έμπλεξες με τους urban sax και πως προεκυψε η συνεργασία σου με τον arnold dreyblatt..
[wd]: πήγα στο παρίσι αφού άκουσα τον ariel kalma στο γαλλικό ράδιο κάποια στιγμή που ήμουν στη νοτιοδυτική γερμανία το 1975. αποφάσισα ότι ήθελα να σπουδάσω μαζί του καθώς έπαιζε με τον τρόπο που ήθελα να παίξω κι εγώ. (ένας φίλος κριτικάροντας τον έγραψε ότι ακούγεται ως μια μίξη μεταξύ terry riley & pharoah sanders). στο παρίσι καθώς έψαχνα και για επαφές βρήκα τον chantal d' arcy τον ιδρυτή της shandar, εταιρείας και γκαλερί, και μου δωσε μια επαφή ήταν του jean jacques birge (un drame musical instantanee) που μου πε για τον gilbert artman και ότι έψαχνε για σαξοφωνίστες για τους urban sax. έτσι αυτό ήταν έπειτα απο 2 εβδομάδες στο παρίσι γινόμουν μέλος ενός απίστευτου σύνολου με απίστευτους μουσικούς και μουσική την οποία ονειρευόμουνα. αργότερα έμεινα στο σπίτι του gilbert που ήταν λίγο πιο έξω απο το παρίσι και σποραδικά μου δινόταν η ευκαιρία να παίζω με τους lard free το βασικό του γκρούπ εκείνη την εποχή.
μετακόμισα στη γερμανία μετά απο ένα χρόνο και μετά πήγα στην ινδία για μαθήματα φλάουτου. γύρισα στο βερολίνο το 1979 όπου μπορούσα να συνεχίσω τις σπουδές μου στην ινδική μουσική αλλά είχα την τύχη να γνωρίσω αρκετούς καλλιτέχνες της σύγχρονης και της πειραματικής μουσικής. το 1981 η ursula block ξεκίνησε τη gelbe musik και δούλεψα για αυτή απο την πρώτη στιγμή για ην ακρίβεια πριν ανοίξει ο χώρος γιατί τη βοήθησα αρκετά με την προετοιμασία του. μια μέρα στο τέλος του 1983 ο yoshi wada που έμενε εκείνη την εποχή στο βερολίνο επισκέφτηκε το χώρο με τον arnold. γίναμε αμέσως φίλοι, του έστησα μια συναυλία μερικούς μήνες αργότερα και κάποια στιγμή αποφάσισε να μετακομίσει στο βερολίνο κάτι που έκανε το καλοκαίρι του 1984. δεν έπαιζα στο πρώτο γκρούπ που έστησε στο βερολίνο γιατί δεν είχε καθόλου πνευστά αλλά απο το 1990 που ξεκίνησε τη δεύτερη βερολινέζικη μπάντα του για το

μεγάλο κομμάτι που είχε στο μυαλό του το who's who in central & eastern europe 1933 όπου μου ζήτησε να συμμετάσχω. παίξαμε μέχρι το 1997 όταν σταμάτησε εκείνη τη μπάντα για απογοήτευση μου. του είμαι ευγνώμων γιατί με εισήγαγε και μου δίδαξε τις αρχές της χρησιμοποίησης μόνο της τονικότητας που τη χρησιμοποιώ όλο και περισσότερο με το δικό μου τρόπο.

[νμ]: κατασκευάζεις μόνο πνευστά όργανα ή και έγχορδα; ή τίποτα πιο περίεργα π.χ. με ηλεκτρονικά;
[wd]: συνήθως πνευστά με πολλά και διαφορετικά υλικά, τεχνικές παιξίματος, κουρδίσμτα και προκατασκευές. αλλά επίσης χρησιμοποιώ συχνότητες, περιβαλλοντικές ηχογραφήσεις, χτύπους καρδιάς, ταμπουράδες. εκτός απο delay δεν πολυχρησιμοποιώ εφέ σε οργανικούς ήχους εφόσουν είναι οι ήχοι τους οποίους αναζητώ, τα εφέ τείνουν να ακούγονται πολύ μηχανικά. τα χρησιμοποιώ όμως με τις συχνότητες όταν στήνω βόμβους για του born of six (amelia cuni, cc hennix κι εγώ).

[νμ]: θα θελες να μου δώσεις μια σύντομη ιστορία των 13th tribe; αν δεν απατώμαι ξεκίνησε στα τέλη 80ς αλλά δεν κράτησε πολύ πέρα απο ένα ή 2 cd; ακόμα μου αρέσει το ping pong anthropology...
[wd]: οι 13th tribe κράτησαν ως το 1998 περίπου. αντικαταστήσαμε τον erik balke γύρω στο 95 με τον rob gutowsky ένα τρομπονίστα που ήξερα απο την μπάνα του arnold. το βασικό πρόβλημα έιναι ότι δεν μπορούσαμε να στήσουμε σε ζωντανή κατάσταση τον ήχο που θέλαμε, επειδή ήταν πολύ απαιτητικός και πολύπλοκος για να τρέχει μέσα απο τόσα κανάλια και μέσω του delay συστήματος που είχαμε. επίσης αποτύχαμε να ηχογραφήσουμε ένα δεύτερο cd ενώ το υλικό ήταν έτοιμο. μερικά απο αυτά τα κομμάτια τα παίζω ακόμα σε σόλο κονσέρτα μου με το παν-νεϋ.

[νμ]: καμμιά φορά όταν ακούω τις μουσικές σου και τους δίσκους που έχεις συμμετάσχει (είτε με τους 13th tribe ή το fractions sur le temps των urban sax, κλπ) μου ρχεται η τρελλή ιδέα του πώς σου προέκυψε το art of buzzing. τον λατρεύω αυτό το δίσκο. ήταν για την ακρίβεια ο δίσκος που με ειχε στείλει την εποχή που βγήκε και τον επαιζα συνέχεια στο δωμάτιο μου αλλά συναμα μοιραζόμασταν την ίδια τρέλλα γι αυτό το δίσκο με τον αναστάση (γρίβα) που έτρεχε το μικρό μουσικό θέατρο (ιστορικός συναυλιακός χωρος της αθήνας του πρώτου μισού των 00ς). είναι σα να έχεις συνηθίσει κάποιον να παίζε μινιμαλιστική ή ζεν μουσική όλη την ώρα και ξαφνικά ένα απότομο σμάρι άγριων βόμβων να εισβάλλει στο χώρο σου απο το πουθενά...
[wd]: λοιπόν τα πράγματα δεν κινούνται απαραίτητα χρονικά πόσο μάλλον όσον αφορά μουσική που κυκλοφορεί με τον ένα ή τον άλλο τρόπο σε μια κυκλοφορία. τα όργανα που έκαναν αυτούς τους θορυβώδεις βόμβους ήταν για την ακρίβεια μέρος του εξοπλισμού των 13th tribe αλλά δεν τα συμπεριλάβαμε στο πρώτο cd τουναντίον είχαμε σκεφτεί να τα χρησιμοποιήσουμε στο δεύτερο μαζί με κάποια νέα στοιχεία του ήχου μας. έτσι το art of buzzing ήταν περισσότερο μια ανακεφαλαίωση του τι έκανα κατα τη διάρκεια των 13th tribe παρά κάτι νέο ή διαφορετικό και ξαναεμφανίστηκαν στο επόμενο σύνολο του armchair traveller που τουλάχιστον κατάφεραν να εκδώσουν δύο cd έστω και με δέκα χρόνια διαφορά το ένα απο το άλλο πριν εκπνεύσουν πριν απο δύο χρόνια.

[νμ]: τι γίνεται σήμερα; τα τελευταία χρόνια είσαι μέλος των logothetis ensemble θα θελες να μου δώσεις μερικές πληροφορίες;
[wd]: οι logothetis ensemble είναι σύνολο που παίζουμε με τον τρόπο μας έργα του ανέστη λογοθέτη. σε αυτό το σύνολο έχω τη δυνατότητα να χρησιμοποιώ όλα τα όργανα που έχω δημιουργήσει αλλά σε τελείως διαφορετικό μοτίβο και αυτό είναι πολύ δημουργικο για μένα και με εμπνέει! ●




eric
lanzilotta

BIXOBAL





σε κάποιους το όνομα του eric lanzillotta ίσως να μη λέει πολλά σήμερα, σε άλλους ίσως θυμίζει το όνομα πίσω απο την εταιρεία ri be xibalba ή το φάνζιν bixobal σε κάποιους άλλους όμως θυμίζει το όνομα πίσω απο τη μυθική anomalous records που ξεκίνησε απο μια απλή εταιρεία / mail order για να εξελιχθεί σε ένα απο τα μεγαλύτερα mail order του πλανήτη πριν την εμφάνιση ή τη γιγάντωση ιστοτόπων όπως το forced exposure, boomkat, mimaroglou, κ.α.
η παρακάτω κουβέντα έγινε με email κάποια στιγμή τον αύγουστο του 2014 μιλώντας όσο το δυνατό αναλυτικότερα για την πορεία του eric απο τότε ως σήμερα...

[νμ]: όταν πρωτόδα την ανακοίνωση για τη ri be xibalba, είπα στον εαυτό μου, οκ ο έρικ δεν μπορεί να ζήσει (όπως εγή ή ο καθένας στο κύκλωμα) χωρίς ένα όχημα να εκδίδει υλικό που του αρέσει κατα καιρούς. αλλά ειλικρινά πως γεννήθηκε η ιδέα της ri be xibalba; νόμιζα ότι δεν είχες κέφια για τίποτα απο την ώρα που σταμάτησες την anomalous.

[el]: η ιδέα ήρθε επειδή ήθελα να δουλέψω με τους sun city girls. είναι φίλοι για ένα αρκετά μεγάλο διάστημα. δεν μπορούσα να πουλήσω τους δίσκους τους μέσω της anomalous. δεν έμοιαζαν να τραβάνε το κοινό της. έτσι σκέφτηκα ότι ήταν καιρός για μια φρέσκια αρχή. η ιδέα για αυτή την εταρεία ήταν να κάνω μοναδικές όσο το δυνατό άψογες κυκλοφορίες. δούλεψα πιο πολύ μαζί με τον alan bishop για να εξελίξω τη βασική ιδέα. έβρισκα ιδιαίτερα διασκεδαστικό να φτιάξω ένα σταχτοδοχείο sun city girls καθώς είναι όλοι τους αρειμάνιοι καπνιστές. το υπόλοιπο κουτί εξελίχθηκε χάρη σε αυτή την ιδέα. ανακάλυψα αρκετές εικόνες στη βιβλιοθήκη του alan bishop αλλά κι ο rick μου έδωσε κάπιοες και επίσης είχε το ρόλο του στην επιλογή των σχεδίων και του κειμένου. ο charlie δεν είχε μεγάλη σχέση με την παραγωγή αλλά του άρεσε πολύ το τελικό αποτέλεσμα. το 'piano bar' λοιπόν ήταν αρκετά καλή μουσική που αποφάσισα να εκδώσω και μερικές 'κανονικές' κόπιες παρόλο που ήξερα ότι ήταν αρκετά φευγάτο για να αρέσει σε όλους τους οπαδούς των scg. το 'for drummers only' κατέληξε να βρίσκετα αποκλειστικά μέσα στο κουτί για διάφορους λόγους, ένας απο τους οποίους ήταν ότι πίστευα ότι θα τραβούσε ένα πολύ μικρό κοινό καθώς είναι ένας δίσκος μόνο με κρουστά.

[νμ]: θα θελες να μου δώσεις μερικές πληροφορίες για το bixobal; πως αποφάσισες να σταματήσεις την έκδοση του; γιατί το καραγούσταρα!!!!

[el]: το bixobal είναι κάτι που έφτιαξα καθώς δούλευα σε ένα φυλλάδιο ως ανάμνηση τελευταίας στιγμής για ένα υπόμνημα. καθώς το έστησα γρήγορα μαζεύοντας πολύ γρήγορα υλικό απο διάφορες πηγές συνειδητοποίησα ότι μπορώ να στήσω ένα περιοδικό. είχα έρθει σ' επαφή με τον alan sondheim των all-7-70 και τον gerd kraus των limbus 4. πίστεψα ότι έπρεπε να το εκμεταλλευτώ και να εκδώσω κατι απο αυτά που ανακάλυψα για τις δραστηριότητες τους καθώς λίγα πράγματα είναι γνωστά γι αυτές. συγκέντρωσα έτσι συμμετοχές απο φίλους που περισσότερο εστίαζαν σε υλικό που είχε σχέση με τον ένα ή τον άλλο τρόπο με τους scg και τους nnck (σημ. sun city girls και no neck blues band αντίστοιχα). φυσικά μάζεψα και κόσμο γύρω απο την περιοχή του seattle αλλά και απο το βανκούβερ του καναδά. έτσι συγκέντρωσα ένα σεβαστό ποσοστό υλικού και μπορούσα να ζητήσω ακόμα περισσότερο απο κόσμο να γράψουν για πράγματα που τους ενδιαφέρουν. ήταν επίσης γαμάτο που κατάφερα να πείσω τον patrick marley να συνεργαστεί καθώς το muckraker το φάνζιν του ήταν απίστευτο. πολλές απο τις κόπιες πούλησαν ως και 800 κομμάτια κατευθείαν και πολύς κόσμος γράφτηκε συνδρομητής απευθείας.
το bixobal ξεκίνησε επειδή είχα χρόνο να γεμίσω καθώς περίμενα την κυκλοφορία των no neck blues band να ετοιμαστεί. κράτησα ένα σχετικά τυπικό πρόγραμμα αλλά δυστυχώς ελάχιστο υλικό μαζεύτηκε για το έκτο τεύχος τους. έγραψα αρκετό υλικό για τα πέντε πρώτα τεύχη του περιοδικού αλλά δεν ήθελα να γράψω το έκτο τεύχος μόνος μου. λάμβανα τόννους ενδιαφέρουσας μουσικής για κριτική αλλά η αντίληψη μου για το περιοδικό δεν ήταν να το γεμίσω κριτικές. ήθελα περισσότερη ανάλυση σε βάθος. επιπροσθέτως ο γιός μου tanith κι εγώ ανοίξαμε το δισκάδικο dissonant place. μας έφαγε αρκετό απο το χρόνο μας και πήγε σχετικά καλά στην αρχή. καθώς η οικονομία όμως πήγαινε προς το χειρότερο το μαγαζί κυριολεκτικά άρχισε να μας πνίγει και αναγκαστήκαμε να το παρατήσουμε έπειτα απο δύο χρόνια. συναντήσαμε αρκετά ωραίο κόσμο, παρουσιάσαμε αρκετά καλή μουσική στο μαγαζί και πιστεύω ότι δώσαμε αρκετά περίεργους ήχους στους πελάτες του. ο ιδιοκτήτης ήταν μεγάλος μαλάκας, για το θέσω ήπια οπότε ήταν καλή ευκαιρία που ξεμπλέξαμε. αφότου έκλεισε το μαγαζί έφυγα σε περιοδεία με τους legendary pink dots για έξη εβδομάδες, οδηγώντας το βαν και πουλώντας υλικό στις συναυλίες. τέλος πάντων έπειτα απο αυτές τις καταστροφές, ένοιωθα όλο και λιγότερο την ανάγκη να κυνηγήσω ανθρώπους που υποσχέθηκαν να γράψουν κάτι και δεν έστελναν τίποτα. απαιτούσε ήδη αρκετό χρόνο να παραλαμβάνεις τις συμμετοχές και τις εικόνες που τις συνόδευαν, να ξεκαθαρίζεις αγγελίες και να κάνεις και το στήσιμο. χωρίς επιπλέον συμμετοχές ήταν αρκετή δουλειά σε εκείνη τη φάση για να την ολοκληρώσω μόνος μου. υπήρχαν κάποια ενδιαφέροντα πράγματα που θα ήταν στο έκτο bixobal αλλά τα περισσότερα ήταν ανολοκλήρωτα ή ξεπερασμένα. προσπάθησα να ξεκαθαρίσω το υλικό που είχα σηκώνοντας κριτικές στο blog του bixobal blog.bixobal.com ξεκινώντας με εκείνες που ήδη είχα ετοιμάσει και συνεχίζοντας με υλικό που είχε έρθει στο ενδιάμεσο. δεν είμαι σίγουρος ότι το διάβασαν αρκετοί οπότε παράτησα την ιδέα τηνς ανανέωσης του. εικάζω ότι ο κόσμος περιμένει ένα blog να έχει διαθέσιμη για κατέβασμα δωρεάν ενώ η προσέγγιση μου ήταν να ενθαρρύνω κόσμο να ψάξει για τη μουσική κατευθείαν απο τους καλλιτέχνες ή τις εταιρείες και με αυτό τον τρόπο να υποστηρίξει τα πράγματα. ξεκίνησα να στήνω μια μεγάλη λίστα με συνδέσμους για ιστότοπους mail order (χωρίς να περιλαμβάνονται σελίδες του discogs!) αλλά δεν τις έχω ανανεώσει εδώ και καιρό. στήνοντας όμως αυτή τη σελίδα παραξενεύτηκα κι εγώ να ανακαλύψω πόσα λίγα μικρά 'μέρη' υπάρχουν εκεί έξω.

[νμ]: αλήθεια πως πήρες την απόφαση να σταματήσεις την anomalous; την εποχή που έκλεισε θα πρέπει να ήταν περίπου το πιο κορυφαίο mail order για avant garde / πειραματικές μουσικές του πλανήτη. απο την άλλη κρίνοντας και απο τα email που εστάλησαν λίγο πριν, λίγο μετά τη διάλυση είχες και μια ζωή να ζήσεις κι όχι μόνο να κάθεσαι να ταΐζεις την anomalous; αυτό που θαύμαζα στην anomalous ήταν το κύκλωμα που είχε στήσει. δε θα ταν ψέμα να πεί κανείς ότι βοήθησε κόσμο να στήσει ή να διαδόσεις την 'καριέρα' του...

[el]: είμαι σίγουρος ότι η anomalous records είχε μεγάλη επίδραση και ίσως βοήθησε κάποιες κυκλοφορίες να γίνουν γνωστές επειδή τους δόθηκε απο εκεί η δυνατότητα να γίνουν γνωστές σε περισσότερο κόσμο. απο το 1992 περίπου ζούσα

πλήρως απασχολημένος με την anomalous. όντας μια μικρή και εξειδικευμένη επιχείρηση δεν προσέφερε ένα υψηλό επίπεδο διαβίωσης. για την ακρίβεια ήμασταν μάλλον φτωχοί. αλλά έκανα ότι έκανα και πίστευα σ' αυτό και αυτό μου έδωσε την ικανοποίηση που σπάνια μπορεί να σου προσφέρει μια κανονική δουλειά. όταν πλησίαζε το τέλος γινόταν όλο και πιο πολύ επιχείρηση. διαχειριζόμουν υπαλλήλους και ξόδευα αρκετό χρόνο με την καταχώρηση στοιχείων στη βάση δεδομένων, με την πληρωμή λογαριασμών και να διορθώνω ότι είχε πάει στραβά. ήταν μια σκληρή δουλειά και κόντευα να 'καώ'. είχε λιγότερο να κάνει με τη μουσική την ίδια και δεν μπορούσα να βρώ κάποιον που θα μπορούσε να αναλάβει κάποιες απο τις μεγαλύτερες ευθύνες που με απασχολούσαν τρώγοντας τον περισσότερο χρόνο μου. είχα ένα φανταστικό υπάλληλο που αναλάμβανε τις πωλήσεις και την ταχυδρόμηση των δεμάτων τη rachael jackson - ο μακροβιότερος υπάλληλος που έχω απασχολήσει. αλλά κι εκείνη δεν είχε τη γνώση ή το ενδιαφέρον να αναλάβει κάποια πράγματα όπως οι αγορές δίσκων. έτσι βρέθηκα να δουλεύω μέχρι τελικής πτώσεως για κάτι που με ξεπλήρωνε με άλλους τρόπους. την εποχή που έκλεισε δεν είχα φύγει για διακοπές για περισσότερο απο ένα χρόνο. τα πράγματα απαιτούσαν συνεχώς την προσοχή μου.
η σκηνή απο την άλλη άρχισε να παίρνει μια ριζοσπαστική στροφή. τόσο με cdr κόπιες δίσκων απο τη μία και απο την άλλη σηκώματα δίσκων για κατέβασμα που έγιναν συνήθειο. κόσμος διάβαζε στο email του τις λίστες του mail order για να αποφασίσουν τι θα κατεβάσουν. νομίζω ότι αυτό ήταν καλό απο μια σκοπιά την εποχή που τα πράγματα ήταν εντάξει. χάρη στον τρόπο που έτρεχα την anomalous καθένας πληρονώταν στην ώρα του και στο τέλος είχα χρήματα για να την περάσω μόνο για λίγο καιρό. ένας απο τους διανομείς στην αγγλία μας εκμεταλλεύτηκε κάνοντας μια τελευταία παραγγελία για την οποία δε μας πλήρωσε ποτέ αλλά απο τη δική μου μεριά ποτέ δε χρώσταγα χρήματα σε κόσμο. προσπάθησα να συνεχίσω με την εταιρεία καθώς απολάμβανα αρκετά αυτή την προοπτική της anomalous. κυκλοφόρησα έξι κυκλοφορίες το 2004 και πήγανε σχετικά καλά. αλλά ακόμα έχω βρεθεί να έχω κόπιες απο αρκετές απο τις κυκλοφορίες μου σχεδόν μία δεκαετία αργότερα. αυτό είναι απογοητευτικό καθώς πραγματικά πιστεύω στη μουσική. μοιάζει σα να έχει μειωθεί τελείως το ενδιαφέρον για αυτές τις κυκλοφορίες. παραγγελίες για αυτές τις κυκλοφορίες έρχονται πολύ σπάνια.

[νμ]: *κι ένα ταξίδι πίσω στο χρόνο.... πως γεννήθηκε η ιδέα της* anomalous;
[el]: δούλευα σε ένα μικρό μαγαζί απο το 1986 ως το 1989. ήμουν ο υπεύθυνος των εισαγωγών. αυτό σήμαινε όχι απαραίτητα μόνο δίσκους απο άλλες χώρες αλλά επιπλέον ότιδήποτε ανεξάρτητο. αλλά αγόραζα και υλικό όπως nurse with wound, current 93, muslimgauze, :zoviet-france: ακόμα και organum. αλλά παράλληλα το ενδιαφέρον μου πήγαινε ακόμα σε πιο πειραματικά μονοπάτια h.n.a.s., cranioclast, asmus tiechens, p16.d4, broken flag, κλπ. αυτή τη μουσική μπορουσες να τη βρείς μόνο μέσω mail order. η rrrecords ήταν η καλύτερη πηγή στην αμερική αλλά δεν πουλούσε σε καταστήματα. συνειδητοποίησα ότι αρκετοί άνθρωποι που αγαπάνε αυτή τη μουσική δε θα είχαν ποτέ την ευκαιρία να την ανακαλύψουν τυχαία σε δισκάδικα εκτός κι αν κάποιος έκανε χονδρική διανομή της. ρώτησα μερικούς απο τους καλλιτέχνες της σκηνής αν ενδιαφέρονταν για κάτι τέτοιο και όταν έσκασε το πρώτο πακετό απο τους coc (η εταιρεία των cranioclast) ξεκίνησε η anomalous records. αυτό έγινε το φλεβάρη του 1991, αν θυμάμαι καλά. βασικά έβλεπα ένα κενό και ήθελα να το γεμίσω. μπορείς να πείς ότι ήταν το πείσμα της rrr να τρέχει μόνο mail order που με οδήγησε σε αυτό. ειρωνεία ότι η silent records (εταιρεία του kim cascone) αποφάσισε να ξεκινήσει χονδρική διανομή εκείνη την εποχή που ξεκινούσα κι εγώ. δεν το χα ανακαλύψει παρά αφού είχα ήδη ξεκινήσει και η πλάκα είναι ότι οι τιμές του ήταν πιο ακριβές. προσπαθούσα να κρατήσω τα πράγματα σε όσο το πιο δυνατό χαμηλή τιμή. εκείνο τον πρώτο χρόνο, το 1991 με βοήθησε πολύ η τότε γυναίκα μου η danielle sklar (σημ. κάποιοι ίσως τη θυμούνται κι ως tadpole). αρχικά ήμασταν μόνο για να πουλάμε μόνο χονδρική σε καταστήματα και mail order. δεν ήθελα πραγματικά να μπλέξω με mail order. αλλά γρήγορα συνειδητοποίησα ότι ήμουν ο μόνος στην αμερική που πουλούσα συγκεκριμένους τίτλους. ο κόσμος έπαιρνε τη διεύθυνση μου απο γκρούπ και εταιρείες και μου έγραφε. συνειδητοποιώντας ότι αρκετοί από τους τύπους που έγραφαν δε ζούσαν κοντά σε καταστήματα τα οποία προμήθευα άλλαξα γνώμη και ξεκίνησα το mail order. τέλος πάντων καθ' όλη τη διάρκεια της ζωής της anomalous οι περισσότερες πωλήσεις προέρχονταν απο τη χονδρική σε καταστήματα. η amoeba music στο berkeley ήταν ένας μεγάλος πελάτης, όπως και ο kurara records στην ιαπωνία. προς το τέλος το πράγμα είχε αρχίσει να αλλάζει. το mail order μεγάλωνε αλλά χάναμε αρκετά απο τη χονδρική καθώς το forced exposure έπαιρνε ένα μεγάλο κομμάτι του. το mail order είναι μια έντονη εργασία σε σχέση με τη χονδρική ιδιως όταν έχεις να κάνεις με κόσμο που σου παραγγέλνει μόνο ένα ή δύο πράγματα.

[νμ]: αλήθεια πως αποφάσισες να ξεκινήσεις το δικό σου δισκάδικο και εν συνεχεία το dissonant plane; θυμάμαι πόσο ευχαριστημένος ήσουν όταν ξεκίνησε και πώς οι συνθήκες αλλάξαν τα πλάνα σου, όχι ότι οι συνθήκες είναι καλύτερες δηλαδη στα μέρη μας για δισκάδικα. καμμιά φορά έχεις την εντύπωση ότι σιγά σιγά ο ρόλος τους ως μέρη συνάντησης ανθρώπων και ανταλλαγής ιδεών έχει αντικατασταθεί απο το ίντερνετ και τα μέσα κοινωνικής δικτύωσης όπως το facebook, κ.α.
[el]: υπήρξαν δύο φορές στη πορεία της anomalous records όπου έτρεξα δισκάδικα και μπορούσε να έρχεται κόσμος. αυτό έγινε επειδή είχα ένα σχετικά μεγάλο χώρο για τις διανομές όπου μπορούσα να στήσω κι ένα μικρό μέρος για μαγαζί. αυτά τα μέρη ήταν αρκετά μεγάλα για να στήσω και ζωνταντές παραστάσεις οι οποίες νομίζω ήταν εκείνες που τράβηξαν τον κόσμο στο μαγαζί, αλλά υπήρχαν κι άλλοι συνήθεις πελάτες που έρχονταν και άλλες ώρες. ο matt shoemaker ήταν ένας τύπος που ερχόταν καθημερινές και αγοράζε πολύ υλικό απο το μαγαζί του seattlle. αλλά τόσο ο χώρος όσο και το μαγαζί στηριζόντουσαν οικονομικά απο τις διανομές αλλιώς δε θα μπορούσαν να είναι βιώσιμα. είχαν και τα δύο σκηνικά την πλάκα τους αλλά χρειαζόνταν

περισσότερη δουλειά επιπροσθέτως στο τι έκανα για να εξοικονομήσω χρήματα. νομίζω το πιο αξιομνημόνευτο ήταν οι παραστάσεις που περιελάμβαναν κόσμο όπως οι the haters, nux vomica, speculum fight, masonna, amk, hands to, voice of eye, solid eye, climax golden twins, not breathing, harry pussy, bernard guenter, steve roden, evyid kang, achim wollscheid, malcolm goldstein, mike shannon και πολλούς άλλους. ίσως το πιο αγαπημένο μου σκηνικό απο τη φάση στο seattle ήταν ότι έκανε ο jeph jerman. ερχόταν τουλάχιστον μια φορά την εβδομάδα για να αυτοσχεδιάσει με διάφορους φίλους. κανείς δεν εμφανιζόταν για να ακούσει αλλά η μουσική ήταν φανταστική! ο κόσμος της αυτοσχεδιαστικής σκηνής του seattle δεν καταλάβαινε το jeph εκείνη την εποχή αλλά αυτό έχει αλλάξει πλέον και είναι μια υψηλά σεβαστή μορφή πλέον. είχε κάνει και εγκαταστάσεις σε ένα χώρο που έτρεχα ως γκαλερί στον οποίο είχαν παρουσιάσει εγκαταστάσεις και κόσμος όπως ο leif elggren, κ.α.

το dissonant plane ήρθε αργότερα, γύρω στο τέλος του 2008 και είχε μια περισσότερο εμπορική δυναμική. έβαλα αρκετό απο το απούλητο στοκ της anomalous records αλλα στήσαμε κι ένα δυνατό κομμάτι με μέταλ και σκεφτήκαμε λίγο περισσότερο για το ποιό περίεργο υλικό θα μπορούσε να πουλήσει. το black metal κι ο θόρυβος κατέληξαν να είναι οι καλύτερες πωλήσεις μας. η θορυβοσκηνή του seattle είχε αρχίσει να εκρύγνυται την εποχή που ανοίξαμε και ήταν πολύ ωραία που ενώσαμε μέρος εκείνης της σκηνής με κόσμο που ήταν ανακατεμένος με διάφορους τύπους του μέταλ, ψυχεδελικού ροκ, κ.α. έχοντας επίσης και κλασσικούς δίσκους hindustani παρεπιμπτόντως στήσαμε στο μαγαζί μια παράσταση του τραγουδιστή srivani jade. ήταν απίστευτο να έχουμε μια τέτοια μορφή της ινδιάνικης μουσικής στο μικρό μαγαζί μας. η οικονομία του seattle χειροτέρευε όμως. πολλοί τακτικοί πελάτες έχασαν τις δουλειές τους και κάποιοι επιπλέον μετακόμισαν σε φτηνότερες πόλεις.

όσον αφορά τα δισκάδικα στην αμερική. πολλά έκλεισαν πολύ γρήγορα όπως και τα βιβλιοπωλεία με μεταχειρισμένα βιβλία. νομίζω ότι πάνω απο τα μισά μαγαζιά τέτοιου είδους στο seattle έκλεισαν τα τελευταία δυό χρόνια. δισκάδικα σιγά σιγά ξαναεμφανίζονται αλλά τα νέα μαγαζιά που ανοίγουν επικεντρώνονται σε μεταχειρισμένους δίσκους έτσι δεν υπάρχει πολύ υποστήριξη σε κόσμο που δοκιμάζει τώρα τις αντοχές του. συνήθως στοκάρουν νέα βινύλια αν είναι κάποια επανέκδοση απο κάτι πιο mainstream ή κάποια hip underground φάση που συνήθως αφορά πραγματικά σκοτεινό psych/prog ή χορευτική μουσική. τα cds ειναι εκτός μόδας όπως ήταν το βινύλιο στα 90ς. το αντίθετο σήμερα που είναι ωραία στιγμή για να ανακαλύψεις απίστευτα όμορφη μουσική σε cd τώρα που τα καταστήματα προσπαθούν να την πουλήσουν φθηνά.

[νμ]: εξερευνάς ακόμα τον κόσμο των λεγόμενων σκοτεινών μουσικών για νέα ονόματα ή όχι; τι γίνεται σχετικά με αγαπημένους μουσικούς, γκρούπ, κλπ;
[el]: κραταώ επαφή με το τι γίνεται μέσω αρκετών email λιστών. αρκετοί στην αμερική φαίνονται ότι παίρνουν τα ίδια πράγματα απο το forced exposure έτσι οι λίστες μοιάζουν σχεδόν πανομοιότυπες και η ποικιλία μοιάζει να έχει πέσει λίγο. τρέχοντας το dissonant plane ανακάλυψα τους demian johnston και crystal hell pool. αλλά δεν έχω κρατήσει επαφή με τη μουσική τους απο την ώρα που έκλεισε το μαγαζί. μια άλλη αγάπη είναι η zaimph. νομίζω ότι η σόλο δουλειά της με αυτό το όνομα ξεπερνάει ότι έκανε με τους hotogisu ή τους double leopards. ο damion romero πάντοτε στήνει τρελλό υλικό. με αυτούς τους καλλιτέχνες απο τους οποίους κυκλοφορεί πολύ υλικό δεν πολυκρατάω επαφή πλέον. ακόμα και με τον andrew chalk που παρακολουθώ τη μουσική του ανελιπώς απο το 1988 κι έχω παρατήσει να κυνηγάω τα πάντα που έχει κάνει. αρκετές κυκλοφορίες είναι πολύ ακριβές απο τη μία και απο την άλλη κοντεύω να ξεμείνω απο χώρο για να βάζω πράγματα. αν υπάρχει κάποιος που τον παρακολουθώ ως τώρα τότε είναι οι cyclobe. νομίζω ότι η μουσική τους είναι κάτι το ειδικό και πέρα απο το τι κάνουν τα άλλα γκρούπ. τους προτείνω ανεπιφύλακτα. γενικά δεν πολυαγοράζω δίσκους τελευταία τόσο λόγω περιορισμού των χρημάτων όσο και απο τη θέληση να εξερευνήσω την σπουδαία μουσική συλλογή που έχω στήσει στο πέρασμα των δεκαετιών. υπάρχουν αρκετοί φανταστικοί δίσκοι που δεν έχω ακούσε για χρόνια και που μου αρέσει να ξανακούω. αν προσέχω κάτι αυτό είναι συνήθως επανεκδώσεις ή κυκλοφορίες με αρχειακό υλικό. αλλά ακόμα και με αυτό νομίζω ότι ήδη έχω μια καλή εντύπωση απο την πρώϊμη ηλεκτρονική και industrial μουσική οπότε δε χρειάζομαι περισσότερα. όχι ότι πράγματα που βγαίνουν τώρα είναι που σε κάνουν να μένεις μαλάκας σε σχέση με το τι έχει κυκλοφορήσει ως τώρα. είναι φανταστικό που τα ηλεκτρονικά έργα της pauline oliveros είναι επιτέλους διαθέσιμα αλλά χρειάζομαι πραγματικά αυτά τα 12 cd του ή μήπως τα περισσότερα κομμάτια μοιάζουν μεταξύ τους; πλέον κάθε μήνα υπάρχει και μια νέα αρχειακή ανακάλυψη ενός καλλιτέχνη που δεν είχες ακούσει το όνομα του τότε. αρκετά απο αυτά μοιάζουν να είναι καλά αλλά δεν ειναι και πολύ διαφορετικά με το τι γινόταν εκείνη την εποχή. ίσως να μεγαλώνω και να ψιλοβαριέμαι αλά νομίζω ότι υπάρχει λιγότερο πείραμα στην πειραματική μουσική τώρα, ειδικά τώρα που είναι τόσο εύκολο στον κόσμο να βρεί ένα προηγούμενο για το τι κάνουν στο διαδίκτυο. κοιτώντας πίσω συνήθως βρίσκεις κάποιον που έκανε το ίδιο πράγμα καλύτερα απο κάποιον που το κανει τώρα.

[νμ]: πως ψωμίζεσαι αυτή την εποχή εκτός απο το να τρέχεις τη ri be xibalba και πώς είναι τα πράγματα στο αμερικάνικο κύκλωμα; σε πολλές περιπτώσεις μου θυμίζει το νοτιοευρωπαϊκό που πρέπει να παλέψεις για να κάνεις αυτό που θές και να μάθεις να μην περιμένεις τίποτα απο κανένα, εννοώ εύκολη χρηματοδότηση απο ένα οργανισμό, κλπ. ειδικά τώρα που η επίδραση της κρίσης αρχίζει να φαίνεται στην πραγματική οικονομία.
[el]: τώρα ζώ σε μία μικρή πόλη με χαμηλό κόστος διαβίωσης. δε χρειάζεται να κάνω αρκετά για να πληρώσω τα έξοδα μου έτσι δεν κάνω πολλά πράγματα. έβγαλα το 10" των no-neck blues band αλλά οι πωλήσεις είναι χαμηλές. είναι δύσκολο να προσδιορίσεις το κόστος του βινυλίου με τέτοια αντίδραση και αντιμετώπιση απο τη μπάντα. νομίζω ότι αν είχε βγεί το 2007 που το χαμε πρωτοσχεδιάσει θα είχε πάει πολύ καλύτερα. η σκηνή έχει αλλάξει πολύ πλέον.

υπάρχουν βέβαια κυκλοφορίες που θα μπορούσα να κάνω αλλά δεν εμπιστεύομαι πλέον τη διανομή τους. σε αυτή τη φάση απλά βαριέμαι να μαζεύονται στίβες απο αντίτυπα κυκλοφοριών στο διαμέρισμα μου.

νομίζω ότι η αμερική πλέον αρχίζει να μοιάζει στην ευρώπη σε φάση που γίνονται περισσότερα φεστιβάλ με ενδιαφέρον κόσμο αλλά δεν υπάρχει χρηματοδότηση γι αυτό και δεν έχουμε τίποτα για να πλησιάσουμε π.χ. το colour out of space στην αγγλία που νομίζω ότι παίζει σε πιο διεθνή πρότυπα. εδώ υπάρχει ένα κύκλωμα θορυβοποιών αλλά η διανομή των κυκλοφοριών τους είναι σχεδόν ανύπαρκτη κι έτσι ένα μεγάλο μέρος του υλικού ανταλάσσεται ή πωλείται σε συναυλίες. αυτό απο μόνο του είναι η μεγάλη διαφορά. στα 80ς και στα 90ς σχεδόν ποτέ δεν έκαναν περιοδείες noise συγκροτήματα. τώρα είναι πιο πιθανό ο θορυβοποιός να βγεί στο δρόμο για περιοδεία παρά να βγάλει μια κυκλοφορία. τα περισσότερα πράγματα δεν είναι καλά οργανωμένα ή κλείνονται την τελευταία στιγμή έτσι πρέπει να είσαι συνεχώς καλωδιώμενος στο δίκτυο για να μάθεις τι γίνεται. έστηνα ένα ημερολόγιο για την email λίστα του dissonant plane και υπήρχε τρελλή δουλειά τσεκαροντας το facebook και το myspace κοιτάζοντας και τα flyer που αναρτούσαν στο μαγαζί και ρωτώντας και τους πελάτες. ακόμα και τότε ήμουν σίγουρος ότι έχανα αρκετά και κανείς δεν το συνέχισε απο την ώρα που σταμάτησα. μερικές άλλες πόλεις έχουν δοκιμάσει να κάνουν διάφορα πράγματα. το providence, rhode island έχει το meme 411 email λίστα που καλύπτει μια ευρεία γκάμα δραστηριοτήτων απο ακαδημαϊκά ως θόρυβο καθώς και φιλμ και χορό αλλά εξαφανίζεται τους καλοκαιρινούς μήνες που κλείνουν τα σχολεία. ο ακαδημαϊκός κόσμος είναι ότι πιο δύσκολο να παρακολουθήσεις καθώς δεν συνηθίζουν να διαφημίζουν τίποτα. αλλά ενδιαφέροντες τύποι εμφανίζονται για να παίξουν σε κοινό διαφορετικών ή μπερδεμένων φοιτητών. είδα το walter branchi (gruppo di improvvisazione di nuova consonanza) σε τέτοια κατάσταση και ήταν φανταστικός. είναι εύκολο να κολλήσει στο μυαλό σου το σύνολο της σκηνής και να χάσει τους ανθρώπους που προσπαθούν να ωθήσουν τα πράγματα έξω από τα σύνορα ακόμα.
αλλά συχνά η ζωντανή εμπειρία είναι κάτι που ξεπερνά τις ηχογραφήσεις. γνώρισα ένα τύπο πρόσφατα που μου πε ότι προτιμά να ακούει ζωντανά free jazz αλλά στο σπίτι του ακούει μόνο ecm. άκουσα ένα κουαρτέτο με ντράμερ απο τη σενεγάλη το σαββατοκύριακο που πραγματικά με έστειλαν. δεν είναι κάτι που θα πάρω σε cd υπο φυσιολογικές συνθήκες και δε νομίζω ότι μια ηχογράφηση θα πιάσει το περιβάλον. παρατηρώντας τους μουσικούς να παίζουν με ώθησε σε μια πιο βαθιά ακρόαση. έτσι είναι ευχάριστο να ξέρω ότι ακόμα με συναρπάζουν πράγματα.

ευχαριστώ
eric
--
www.ribexibalba.com
http://blog.bixobal.com/ ●

μιχάλης κοκολόγος





με το μιχάλη, τον 'κοκό' όπως τον φωνάζουμε στην άμφισσα, γνωριστήκαμε λίγο περίεργα. μάλλον για την ακρίβεια λίγα χρόνια πριν γνωριστούμε και αρχίσουμε να κάνουμε παρέα.

αρχές ή μέσα 90ς σκάω ένα καλοκαίρι για ψώνια στην πόλη με τον πατέρα μου και χαζεύοντας ανακαλύπτω ένα δισκάδικο στο μέσο του πουθενά! δε θυμομουν να χα προσέξει δισκάδικο στην άμφισσα τις ελάχιστες φορές που είχα κατέβει στην πόλη στη ζωή μου και καυλωμένος ν' ανακαλύψω κανένα τρελλό δίσκο πάω να μπώ. με το βήμα κυριολεκτικά μετέωρο μεταξύ δρόμου και πόρτας βλέπω έναν τύπο να ακούει δίσκους και να μου λέει 'δεν πουλάμε δίσκους εδώ μόνο γράφω σε κασσέτα τίποτα αν θές'. μπήκα για το πολύ ένα άντε δύο λεπτά πιο πολύ επειδή βρέθηκα ο μισός μέσα στο δισκάδικο κι ο μισός εκτός, χάζεψα ένα ραφάκι με δισκους και καλά και την κοπάνησα με κομμένα τα φτερά....
.. θα ξαναβρισκόμασταν λίγα χρόνια αργότερα χάρη στο χρήστο (καρά του overdub) με το μιχάλη στο τρίτο του κατά σειρά μαγαζί που έτρεξε στην πόλη στον πεζόδρομο της δελμούζου που αποτελούσε στέκι για φίλους και γνωστούς. σημείο συνάντησης, ψυχανάλυσης που λέγαμε για πλάκα, αλλά και το μόνο μέρος που σχεδόν όλο το 24ωρο έβρισκες κάποιον. αν τύχαινε και ήμουν περαστικός απο την πόλη θα καθόμουν για ένα καφέ και θ' άφηνα αν ήταν ν' αφήσω τίποτα για την υπόλοιπη παρέα που δεν κατάφερνα να τους ξετρυπώσω και ο μιχάλης αναλάμβανε χρέη ταχυδρόμου.

ο μιχάλης είναι απο τις ιδιάζουσες περιπτώσεις φίλων πόσο μάλλον όταν μιλάμε για άνθρωπο που κράτησε ένα δισκάδικο τρείς δεκαετίες χωρίς να πουλάει σχεδόν δίσκους παρά μόνο σε σπάνιες περιπτώσεις... το μαγαζί έκλεισε κάποια στιγμή το 2012 έκτοτε ο μιχάλης συνεχίζει όπως κάνει εδώ και μια δεκαπενταετία να παίζει μουσικές στον caso, καφέ/μπάρ στην πλατεία ησαϊα, την κεντρική πλατεία της πόλης μας...

η παρακάτω συνέντευξη έγινε στο 'ησυχαστήριο' του στα κοκολογέϊκα, στη χάρμαινα κάποια στιγμή το σεπτέμβρη του 13... ο δρόσος που αναφέρεται στη συνέντευξη δεν είναι άλλος απο το δρόσο κραββαρτόγιαννο, γνωστό όνομα στα πολιτιστικά δρώμενα της ρούμελης. [αναφορικά με το δρόσο ακολουθεί μια μικρή αναφορά απο το μιχάλη.. σαλωνίτης έντιμος προοδευτικός που κόντρα στούς καιρους αναπαρήγαγε και δημιούργησε πολιτιστική κληρονομιά - το φαρμακείο του στέγαζε ο'τι πιο γόνιμο και αιρετικό στην τοπική κοινωνιά και συνάμα αποτέλεσε σημείο αναφοράς πολιτισμού και εντιμότητας]

το μιχάλη μπορει επίσης να τον συναντήσει κανείς ψηφιακά τόσο με το όνομα του στο facebook ή στην ομάδα the end of an ear (επίσης στο facebook).


UNDERGROUND
ROCK RECORDS
29023
ΔΙΣΚΟΙ
CD
ΚΑΣΣΕΤΕΣ

[νμ]: πως άρχισες να ασχολείσαι με τη μουσική;
[μκ]: γεννήθηκα σ' ένα σπίτι το οποίο ήταν πάμπτωχο. για να καταλάβεις είμαστε 3 αδέλφια και τότε είχαμε 2 ζευγάρια παπούτσια αλλά στο σπίτι πάντοτε υπήρχε μουσική καθώς ο πατέρας μου έπαιζε ακορντεόν και υπήρχε πικάπ με δίσκους και βιβλία.

[νμ]: όπως και στο δικό μου
[μκ]: δηλαδή εγώ στις αρχές της δεκαετίας του 70 όταν αρχίσει να καταλαβαίνω κάποια πράγματα είχα δίσκους στο σπίτι. δεν έχει σημασία τι δίσκους, είχα δίσκους όμως και στο σπίτι υπήρχε πάντα μουσική. ήδη απο 13-14 χρονών είχα αρχίσει να δουλεύω σε δισκάδικο στο ένα απο τα δύο δισκάδικα που υπήρχαν στην άμφισσα. και μάλιστα θυμάμαι μια ιστορία γύρω στο 78 όταν λόγω της εποχής με ντίσκο, ντισκοτέκ το δισκάδικο έφερνε πιο πολύ τέτοιο υλικό ενώ εγώ τότε ήμουνα φανατικός με πανκ και τέτοιους ήχους. sex pistols, κ.α. και φέρνουν ένα δίσκο το hard attack των mx-80 sound τον οποίον τον έχουν φέρει στο δισκάδικο έχοντας δεί το εξώφυλλο και νομίζουν ότι είναι για ντισκοτέκ. τον βάζουν στο πικάπ, ακούν το αρτ πανκ που έπαιζαν τους φαίνεται τρελλός και μου λένε πάρε το δίσκο για δώρο επειδή μόνο εσύ ακούς παλαβά. ε μετά απο ένα χρόνο άνοιξα το δισκάδικο. τέλη 79.

[νμ]: τέλη 79; έλα ρε. εγώ νόμιζα ότι άνοιξες πολύ αργότερα.
[μκ]: το δισκάδικο άνοιξε με τη λογική ότι αυτό το πράγμα αγαπώ κι αυτό το πράγμα θέλω να κάνω. απλά πράγματα. δε θέλω να κάνω τίποτε άλλο στη ζωή μου απλά αυτό που μ' αρέσει.δεν είχα τότε τη συνείδηση ότι αυτό το πράγμα έπρεπε να συνδυαστεί με την επιβίωση καμμία σχέση. το μαγαζί άνοιξε τότε με δανεικά 50000 δραχμές

[νμ]: πόσο ήσουν τότε;
[μκ]: 16 μισό. σταμάτησα σχολεία, τα πάντα κι άνοιξα το δισκάδικο.εν τω μεταξύ το δισκάδικο άρχισε με τη λογική ότι το γουστάρω πάρα πολύ αυτό το πράγμα, άκουγα μουσική 24 ώρες το 24ωρο

[νμ]:και δε μου λες, η τρέλλα του να μην πουλάς δίσκους παρά μόνο να γράφεις ξεκίνησε τότε ή αργότερα;
[μκ]: ουσιαστικά τότε ήταν η εποχή της κασσέτας, όλοι γράφαν κασσέτα

[νμ]:με τη λογική που το ζησα εγώ δηλαδή το συνοικιακο δισκάδικο που πήγαινε ο κόσμος και ζητούσε απο το δισκά να του γράψει μια κασσέτα ή μια συλλογή απο διάφορους δίσκους που χε στο μαγαζί;
[μκ]: ναι ναι αλλά ο κόσμος γενικά άκουγε μουσική. είναι αυτό που λέω ότι η δεκαετία του 60 και του 70 τουλάχιστον όπως την έζησα εγώ σου αφήνει στην ψυχοσύνθεση του άλλου την ατμόσφαιρα ότι όλοι οι άνθρωποι έχουν μουσική μέσα τους και ακόμα και άνθρωποι που σήμερα δεν ακούνε κάν μουσική τότε τους έβλεπες μ΄ένα δίσκο παραμάσχαλα είτε doors ή stones ή beatles. υπήρχε έντονο αυτό, το έζησα εδώ στην πόλη δηλαδή. ουσιαστικά λειτούργησα με τη λογική απο αυτό το πράγμα που ζούσα γύρω μου εδώ τη στιγμή που δε μπορούσα να φύγω απο εδώ. αυτή ήταν η λογική μου, αν και ήμουν πιτσιρικάς αλλά ήξερα απο πολύ μικρός τι θέλω να κάνω. δεν ξέρω μπορεί αυτό να μου είχε έρθει έτσι απλά όπως για κάποιο λόγο το ήξερα.εντάξει και μετά ξεκίνησα βγάζοντας ένα μεροκάματο πολύ καλό μέσα απο αυτή την ιστορία και όπως σου πα αυτό το μαγαζί έγινε με 50000 δανεικές απο ένα φίλο φούρναρη φανατικό αριστερό που γνώρισα όταν δούλευα ως δεύτερη δουλειά στο φούρνο του πριν ανοίξω το μαγαζί.

[νμ]: θυμάμαι που μου χεις ξαναμιλήσει γι αυτή τη δουλειά που δούλευες για χαρτζηλίκι
[μκ]: ναι κι έκανα όλα τα λεφτά μου δίσκους, έτσι; στο σχολείο θυμάμαι πήγαινα με δίσκους και μετέφραζα στίχους, όπως έκανε και πολύς κόσμος έτσι;

[νμ]: χα μου θυμίζει εμένα μια δεκαετία αργότερα με τα πρώτα φάνζιν. όταν δουλεύαμε στο genital necrosis ιδίως με το μίμη, πρώην μπασίστα των rotting christ να ρίχνει τα μαλλιά κάτω στην τάξη κι απο κάτω walkman και να ακούει ντέμο που τράμπαρε με άλλα γκρούπ και να γράφει συνεντεύξεις στο μοναδικό τετράδιο που υπήρχε στην τσάντα του, εγώ να γράφω συνεντεύξεις και γράμματα για να περάσει η ώρα την ώρα του μαθήματος, κ.α.
[μκ]: ναι τότε ήταν αρκετός κόσμος που έκανε τέτοια. συμφωνώ ότι μπορεί να ήταν και μόδα, ντάξει; αλλά μέσα απο αυτή τη μόδα υπήρξε κόσμος που έζησε κάποια φωτεινά διαστήματα στη ζωή του να ενδιαφέρεται με παραπάνω απο ένα,μια ιστορία ότι έχω κι άλλους ανθρώπους απέναντι μου. έχω πολλούς ανθρώπους απέναντι μου που πιθανόν να μην τους έχω στην πόλη που ζώ αυτή ήταν ή απλή λογική. γιατί εντάξει είχα απο μικρός συνείδηση του μέρους που ζώ, η πόλη δηλαδή εδώ πέρα. να σου πώ την αλήθεια ήμουν πολύ ευτυχισμένος που απο ένα σημείο και πέρα δεν ασχολούνταν κανείς με τη μουσική όσο και να σου φαίνεται παράξενο αυτό.

[νμ]: μπά όχι ξέρω πολύ καλά ότι ζούμε σε ένα απο τους πιο συντηρητικούς νομούς της ελλάδας
[μκ]: αλλά σε σχέση με άλλους ανθρώπους αυτό με έκανε να θέλω να ασχολούμαι όλο και περισσότερο. πρόσεχε - επειδή πηγαίνω και ανάποδα σαν τον κάβουρα απο τη φύση μου- δεν ξέρω αν ασχολούνταν πολύς κόσμος με αυτό το πράγμα αν θα το έκανα. δηλαδή με τέτοιο πάθος όπως θα το έκανα.

[νμ]: το ξέρω και απο μένα, αυτό
[μκ]: να σου δώσω ένα παράδειγμα. εγώ σε συναυλίες δεν πήγαινα, έχω πάει σε ελάχιστες και απο τη δεκαετία του 2000 και μετά δεν πηγαίνω καθόλου. γιατί κάπου συνειδητοποιώ ότι ένα μεγάλο μέρος απο κόσμο που πάει σε συναυλίες πάει για clubbing και δε μ αρέσει να μαι σ' ένα χώρο με ανθρώπους που είναι αδιάφοροι σε αυτό το πράγμα που έχουν πάει να δούνε. και δε βγάζω τον εαυτό μου έξω απο αυτή την ιστορία θέλω να μαι με ανθρώπους που συνειδητά θέλουν να είναι εκεί. εντάξει το δισκάδικο λειτούργησε με αυτή τη λογική και μέχρι που έκλεισε δηλαδή πριν απο περίπου 1 1/2 χρόνο, που για να το κρατήσω έκανα τρελλές θυσίες.

[νμ]: εδώ η ιδέα του δισκάδικου έχει αλλάξει άρδην με αυτό που ήταν κάποτε
[μκ]: εγώ δηλαδή μεγάλωσα με την έννοια αυτού του δισκάδικου

[νμ]: το μέρος δηλαδή που γνωρίζεις κόσμο, αλλάζεις γνώμες όχι απαραίτητα μόνο για μουσική, σκάς με πράγματα, βλέπεις πράγματα...
[μκ]: ψυχανεμίζεσαι...

[νμ]: απ όσο θυμάμαι σου λειτουργούσε και ψυχαναλυτικά
[μκ]: πολύ. και αντίστοιχα έτσι βοήθησε και κόσμο εδώ.

[μκ]: μουσικό group therapy
[νμ]: χα, κατά κάποιο τρόπο. πέρασε πάρα πολύ κόσμος - και τον ευχαριστώ για αυτό- και βρεθήκαμε με πολύ κόσμο μαζί, και η σχέση του δισκάδικου μεταξύ των ανθρώπων και με μένα δεν ήταν καθόλου οικονομική σε πληροφορώ.

[νμ]: αυτο το ξέρω μιλώντας απο προσωπική πείρα. δε θα ξεχάσω την πρώτη φορά που πήγα να μπώ στο μαγαζί σου κάπου στις αρχές των 90ς, 20 χρονών πιτσιρίκι, που πάω να μπώ μέσα και όπως ετοιμάζομαι να περάσω την πόρτα γυρνάς και μου λές 'δεν πουλάω μόνο αντιγράφω' και λέω πάει έχω πέσει σε τρελλό. οκ μόνο στη φωκίδα θα μπορούσε να μου τύχει αυτό.
[μκ]: έχω μια μανία ρε παιδί μου, όταν παίρνω ένα δίσκο να μην τον πουλάω με τίποτα

[νμ]: σωστός, παρόλο που νομίζω ότι προς το τέλος της λειτουργίας του μαγαζιού είχες βγάλει ένα μικρό ράφι με κάποιους δίσκους για πούλημα έτσι για τη μόστρα.
[μκ]: ναι τα τελευταία χρόνια πριν κλείσω έβγαλα κάποιους δίσκους για πούλημα που τους είχα διπλούς, είχαν ξεμείνει απο δώ κι απο εκεί απο την εποχή που η ελάχιστη παραγγελία ήταν 3 ή 5 κόπιες. επίσης μέσα απο το δισκάδικο τέλη δεκαετίας 70 έγινε ένας πειρατικός σταθμός

[νμ]: τι; αυτό δεν το ξερα!!!! ήξερα μόνο τους κανονικούς ραδιοφωνικούς της φωκίδας αλλά αυτό;!;!;!
[μκ]: τέλη δεκαετίας 70 μέχρι αρχές 80 είχα ένα σταθμό το θυμάμαι μάλιστα το όνομα 'η σκοτεινή πλευρά του ζαρατούστρα', ο οποίος είχε στηθεί εδώ που καθόμαστε στο πατρικό μου στο δωμάτιο μου που είχα τη δισκοθήκη, τη βιβλιοθήκη και το σταθμό. ήταν πολύ ωραία. και κάποια στιγμή αρχές 80 / 81 φτιάξαμε και το συγκρότημα τους baader meinhof μέχρι το 87. είμασταν μια παρέα πιτσιρικάδες σε μία φάση που λειτουργούσε παράλληλα. δηλαδή όλη μέρα ή με το γκρούπ θα παίζαμε, ή στο σταθμό θα ήμασταν ή στο δισκάδικο. ουσιαστικά έτσι προχώρησε η δουλειά και ήταν τρόπος ζωής και τρόπος αντίληψης των πραγμάτων μέσα απο αυτή τη φάση. και μετά απο δεκαετία 90 τα πράγματα άρχισαν να γίνονται δύσκολα όχι μόνο απο πλευράς οικονομικών αλλά απο πλευράς ανθρώπων. ουσιαστικά το δισκάδικο έκλεισε αφενός μεν για το οικονομικό και αφετέρου έβλεπες πλέον νέους ανθρώπους να μην ασχολούνται με αυτό το πράγμα εννοώ σαν κατάσταση. απέναντι απο το σημείο που υπήρχε το δισκάδικο υπήρχε σχολείο πλέον τα τελευταία χρόνια δεν έβλεπες ένα νέο άνθρωπο ούτε καν να κοιτάει τη βιτρίνα. κάπου είχε αρχίσει να γίνεται βαρετό να κάθεσαι όλη μέρα και να μην μπαίνει ένας νέος άνθρωπος έστω να ρωτήσει κάτι για ένα δίσκο. ένοιωθα ότι πλέον το πράγμα είχε κλείσει τον κύκλο του. τώρα που αρχίζω να βλέπω τα πράγματα απο απόσταση τώρα συνειδητοποιώ τι έχει και τι δεν έχει γίνει. πέρα απο τις δυσκολίες, βλέπω ότι πλέον δεν μπορεί να υπάρξει ένα δισκάδικο στην άμφισσα. όχι όπως το δικό μου στύλ εννοώ ακόμα και με πιο mainstream λογική.

[νμ]: εδώ καλά καλά δεν υπάρχει ένα βιβλιοπωλείο που να μπορεί να σταθεί. ακόμα και αυτά που βλέπω στην πόλη πλέον ακόμα και αυτά φυτοζωούν.
[μκ]: λογικό αφού οι άνθρωποι προσπαθούν να σταθούν απο τα σχολικά βιβλία και τα τετράδια...

[νμ]: εδώ πλάκα στην πλάκα κοντεύει να εκλείψει η λαογραφία στην πόλη μας. μόνο ο δρόσος ότι κάνει
[μκ]: εντάξει αλλά ο δρόσος είναι κεφάλαιο

[νμ]: ζωντανός μύθος της φωκίδας θες να πείς...
[μκ]: το ξέρουμε, αυτό που δεν ξέρεις είναι ότι εγώ μεγάλωσα στο φαρμακείο του δρόσου.

[νμ]: όπως λειτουργούσες εσύ με το δισκάδικο έχω την αίσθηση ότι ήταν ο δρόσος με το φαρμακείο ώρες ώρες. πέρα απο τη φάση που έχει ξοδέψει κι αυτός σχεδόν μια περιουσία για τις μελέτες του, για να μην υπολογίσω σ' αυτά τις διάφορες συλλογές του.
[μκ]: μιλάμε για ένα άνθρωπο εξαιρετικό. δηλαδή τέτοιοι άνθρωποι δεν υπάρχουν πλέον ούτε με το κυάλι

[νμ]: το γνωρίζω πολύ καλά αυτό, θα σου κρατήσω μόνο μια παρένθεση για συγκεκριμένους φίλους όπως απο το πα.κε.θρα στην ξάνθη και κάποιους άλλους μεμονωμένους εδώ κι εκεί.
[μκ]: ενδόμυχα απο εκεί επηρεάστηκα και λειτούργησα έτσι το δισκάδικο. γιατί το φαρμακείο του λειτουργούσε πως να στο πώ σαν κρυφό σχολειό. δηλαδή στο φαρμακείο και σου λεώ για πράγματα που τα έζησα - μαζεύονταν άνθρωποι τελείως διαφορετικών πολιτικών, πολιτιστικών ή κοινωνικών πεποιθήσεων και νόμιζες ότι είναι μια παρέα. συζητάγανε για εκπληκτικά θέματα και δεν άκουγες το παραμικρό, την παραμικρή διένεξη και με το που έκλεισε το φαρμακείο...

[νμ]: χάθηκε ένας ακόμας πυρήνας στην πόλη αλλά και ένα ιστορικό κομμάτι της
[μκ]: ναι και για μένα ένας απο τους πιο σημαντικούς. γιατί σε διάφορους τέτοιους χώρους εκτρέφονται πράγματα εντάξει; και αυτό που ζούμε ως τραγικόττητα των ημερών είναι και μια εικόνα αυτού η έλλειψη τέτοιων χώρων. για το σχολείο να μην κάνουμε κουβέντα...

[νμ]: το ξέρουμε όλοι, άλλο αγωγή άλλο εκπαίδευση
[μκ]: ακριβώς. απο τη στιγμή που δημιουργηθήκανε ωδεία, πολιτιστικοί και τι άλλο αρχίδια σύλλογοι, αναπτύχθηκε το σκυλάδικο στο έπακρο και απο τη στιγμή που ένας νεαρός

για παράδειγμα πηγαίνει να βγεί έξω με τέτοιου είδους μουσική υπόκρουση φτάνεις να λές ότι αυτό που ζούμε είναι μια χαρά.

[νμ]: μου θυμίζεις μέσα 90ς με το μέγαρό όταν τρέξανε το brahms και μπουζούκι με τον πολυκανδριώτη σολίστ και κυκλοφόρησε σε cd υπο την αιγίδα του υπουργείου πολιτισμού. σα να έχουμε κάνει την παγκόσμια πρωτοτυπία, οκ σου λεέι στα 60ς οι δυτικοί bach και moog εμείς στα 90ς brahms και μπουζούκι... νομίζω όμως ότι σε μια μικρή πόλη αυτοί οι 5-10 άνθρωποι που ταιριάζουν τα χνώτα τους θα βρεθούν μεταξύ τους. π.χ. κόσμος που συχνάζει cazo ή νεκτάριο ας πούμε

[μκ]: κοίτα οι μικρές πόλεις.. ας πούμε η άμφισσα που πιστεύω ότι είναι μια απο τις ωραιότερες πόλεις που έχουν αρκετά ψηλό επίπεδο ζωής. μην κοροϊδευόμαστε το επίπεδο ζωής εδώ είναι απίστευτο, είναι όμορφη πόλη με άσχημους ανθρώπους.

[νμ]: αυτό ισχύει για αρκετές πόλεις και χωριά της ελλαδας

[μκ]: δηλαδή βλέπεις ότι ώρες ώρες οι άνθρωποι κάνουν ότι είναι δυνατό για να καταστρέψουν την ομορφιά της πόλης ή της φύσης. εξάλλου στην ελλάδα τείνει να γίνει κανόνας

[νμ]: μην πάς μακρυά ώρες ώρες γυρνάς τη φωκίδα και βλέπεις τι γίνεται και φρίττεις

[μκ]: το βλέπεις για το κυνήγι του χρήματος είναι ικανοί να στηρίξουν ή να κάνουν τη μεγαλύτερη αηδία για να βγάλουν ας πούμε 10 ευρώ παραπάνω και το βλέπεις και απο κόσμο που δεν έχει ανάγκη να το κάνει αυτό. αλλά αυτό που σε πονάει είναι πλέον να βλέπεις νέους ανθρώπους να μην έχουν καμμία αμφισβήτηση ή αναζήτηση επάνω τους και να μη νοιάζουν να ενδιαφέρονται για αυτό που έρχεται.

[νμ]: εννοείς ότι φταίει που ναι όλοι καλωδιώμενοι;

[μκ]: όχι κι εγώ είμαι στο facebook και ποστάρω, πιστεύω ότι ότι μέσο να χρησιμοποιείς μπορείς να κάνεις όμορφα και δημιουργικά πράγματα φτάνει να το έχεις μέσα σου. πάρε ένα παράδειγμα θα σε πάω πάλι στη φάση του δισκάδικου όχι για να περιαυτολογήσω αλλά ως παράδειγμα ότι π.χ. σε μία πόλη όπως εδώ που άκουγες μόνο σκυλάδικο μπορούσες να μπείς στο μαγαζί και να ακούσεις ροκ, scriabin, pere ubu, psychic tv, κ.α.που με τη λογική ότι δεν κάνω αυτό, δεν πάω εκεί, δεν μπαίνω εκεί κάποια πράγματα δε θα τα άκουγες ποτέ. δηλαδή εγώ και σε μαγαζί που να είναι σκυλάδικο να πήγαινα να παίξω π.χ. john zorn θα παιζα και ας με πετάγαν έξω. είναι το θέμα αν σε αυτή τη διαδικασία που πάει να σε κάνει κιμά εσύ μπορείς να μείνεις ο εαυτός σου και να δημιουργείς νομίζω έχεις βρεί το φάρμακο. γιατί εκεί είναι το παιχνίδι στην επανάληψη και στην κοινοτυπία ενώ όταν αρχίζεις να δημιουργείς μπορείς και να τα καταφέρεις. νομίζω αυτό έχει εκλείψει στην ελλάδα. δημιουργία. δηλαδή όσο δημιουργικοί άνθρωποι υπάρχουν στα υπόγεια τόσο κοινότυποι και βαρετοί άνθρωποι υπάρχουν στην επιφάνεια. και δυστυχώς κάποιοι απο αυτούς έχουν την ικανότητα να επηρεάζουν τα πράγματα. έτσι το βλέπω εγώ. επίσης μιλώντας απο την πείρα μου εδώ είναι άλλο πράγμα σα μιχάλης να ακούω, να γράφω ή να παίζω μουσική όλη τη μέρα χωρίς να έχω την απαίτηση να με ακούσει ή να με διαβάσει κανείς αλλά όταν θα παίξω μουσική στο cazo ξέρω ότι πρέπει να κρατάς την ισορροπία με το χαρακτήρα του μαγαζιού αλλά να ξέρεις ότι ανα πάσα στιγμή θα σου σκάσει και ο τελείως άσχετος πελάτης. επίσης όπως ξέρεις δε μου αρέσει να ταξιδεύω κι ας μου έχουν ζητήσει αρκετοί φίλοι να τους επισκεφθώ απο εδώ και απο εκεί. με το που μπαίνω όμως στο χώρο μου και αρχίζω να ακούω μουσική νοιώθω την απόλυτη ευτυχία ή αν τύχει να σκάσουν άνθρωποι με τους οποίους θα ανταλλάξουμε πράγματα ή ιδέες είναι για μένα η τελειότητα.

[νμ]: μα το κακό νομίζω της ελλάδας είναι ότι αυτή η διαστρεβλωμένη εικόνα του σκυλάδικου πότισε τα πάντα διαμορφώνοντας την νοοτροπία της χώρας. βλέπεις απο ας πούμε ροκ ή 'ανεξάρτητα' μαγαζιά που παλιότερα λειτουργούσανε με τη λογική της παραγγελιάς για ροκ κομμάτια ας πούμε στο dj

[μκ]: οκ αυτή τη λογική τη φέραν και οι παλιοροκάδες εν μέρει. αυτό που σου λέω 'παλαιοροκισμό' είναι κάτι σα να λεγαμε δικτατορία της τέχνης δηλαδή αυτό που ξέρω αυτό υπάρχει και αυτό που ήξερα στη νιότη μου αυτό θα επαναλαμβάνω μέχρι τα γεράματα μου. για μένα αυτό είναι τραγικό φαινόμενο και δε το διαχωρίζω απο το σκυλαδικο. θυμίζει κόσμο που γνώρισα εδώ φοιτητές της εποχής του grunge που κάποιοι τείνουν να αποκτήσουν αυτή την παλαιοροκάδικη λογική δεν μπορούν να ακούσουν κάτι πιο διαφορετικό απο εκείνα που ακούγαν τότε και μόνιμα εκεί. η ιστορία επαναλβάνεται με άλλους πρωταγωνιστές. απο εκεί και πέρα πάντοτε ψάχνω διαύλους επικοινωνίας με ανθρώπους που θέλουν να ζήσουν και δεν είναι ας πούμε ζόμπι. γιατί το μήνυμα των διαφορετικών ανθρώπων πρέπει πάντα να υπάρχει.

**[νμ]: θα σε γυρίσω στα δικά μας. λέγαμε για δισκάδικα. οκ θα μου πείς. εγώ προσωπικά μεγάλωσα με mail order, ήταν η τρέλλα μου με τα πειραματικά εκεί αρχές 90ς είχε μείνει μόνο το happening στην αθήνα μέχρι που άλλαξε κι αυτό και αναγκαστικά μόνο με mail order γινόταν η δουλειά οπότε και συνήθισα τελείως διαφορετικά σε σχέση με άλλο κόσμο. μόνο mail order και αλληλογραφίες με φίλους έξω που μοιραζόμασταν την ίδια τρέλλα και τις ίδιες ανησυχίες.
γνώμη μου όμως και μπορεί να κάνω και λάθος η λογική του δισκάδικοιυ που λειτουργεί ως φυτώριο δηλαδή ανταλλάσεις γνώμες για μουσική και όχι μόνο, ανταλλάσεις δίσκους ή κασσέτες ή cdr ή γνωρίζεις κόσμο και βγαίνετε έξω για μπύρες ας πούμε νομίζω έχει εκλείψει.**

[μκ]: θα σου μιλησω για μένα και κάτι που μου χει λείψει τα τελευταία χρόνια. όταν τύχαινε να κατέβω αθήνα πήγαινα ας πούμε δυό μέρες απο το πρωϊ ως το βράδυ στα δισκάδικα, δεν έκανα τίποτα άλλο. αυτό μου χει λείψει να σου πώ.

[νμ]: οκ εμένα η φάση του θα γνωριστούμε κάποιοι άνθρωποι σε ένα δισκάδικο και απο εκεί θα βρεθούμε για

καφέ ή ποτά ή θα βρεθούμε πλέον φίλοι σε ένα δισκάδικο για καφέ δε μου λειτουργεί πιά. ίσως φταίει και το ίντερνετ δεν ξέρω δηλαδή ο άλλος θα μπεί σε ένα φόρουμ για το καλαμπαλίκι του δηλαδή δε θα μιλήσει μόνο για δίσκους ή κάποιος θα χωθεί να πεί και τη μαλακεία του αλλά ώρες ώρες νομίζω ότι χάνεται κι αυτό. οκ θα μπεί ο άλλος σε έναν κατάλογο στο ίντερνετ που ναι μεν ώρες ώρες σου λύνει τα χέρια αλλά χάνεις την επαφή ώρες ώρες.
[μκ]: είναι σα να γαμάς απο απόσταση

[νμ]: πες το κι έτσι. απο την άλλη και μιλώντας προσωπικά δουλεύοντας σε σχετικά μεγάλη απόσταση απο το σπίτι μου και ξοδεύοντας κοντά ένα 2ωρο στο δρόμο καθημερινά το λίγο χρόνο που μου μένει θέλω να τον περάσω σπίτι ακούγονας κανα δίσκο, βγαίνοντας καμμιά βόλτα ή κάνοντας κάτι άλλο.
[μκ]: η προσωπική μου γνώμη είναι ότι μια κοινωνία θυμίζει υπόνομο αρουραίων άμα δεν έχει και δισκάδικα

[νμ]: η βιβλιοπωλεία. προσωπικά μου αρέσει που ακόμα έχουν μείνει βιβλιοπωλεία έστω κάποια λίγα συνοικιακά ή τα γνωστά κεντρικά που ακόμα μαζεύεται κόσμος και ανταλλάσει απόψεις. δεν πάει να πάρει μόνο προσφορές επειδή είναι σήμερα φτηνά τα βιβλία ενώ αύριο ας πούμε θα πάει να πάρει κυλότες επειδή αυτές θα είναι σε προσφορά ή αγοράζει μόνο λένα μαντά για παράδειγμα.
[μκ]: καθώς περνάνε τα χρόνια μουσικά εννοώ νομίζω ότι αν δεν έχεις περάσει μουσικά απο κάποιες 'σχολές' π.χ. στη τζάζ απο τον άϋλερ, ή απο δημιουργικές μουσικές, μίνιμαλ, κ.α. πιστεύω ότι είσαι λειψός

[νμ]: σε πιάνω καθώς η λογική της δημιουργικής μουσικής κοντεύει να εκλείψει σήμερα
γι αυτό σου αναφέρω το δισκάδικο ως δημιουργική κατάσταση

[νμ]: οκ μιλώντας για ελλάδα νομίζω σε μεγάλο βαθμό αυτό το πράγμα έχει πλέον χαθεί. στο εξωτερικό ίσως να έχουν μείνει λίγο διαφορετικές καταστάσεις
[μκ]: ναι λογικό αφού υπάρχει μετάλλαξη σε όλα. αλλά στο μυαλό μου αυτό θέλω να το έχω κάπως ίσως επειδή έζησα το δικό μου 35 χρόνια έτσι δε μου είναι εύκολο να μου βγεί απο το μυαλό. οκ ίσως φταίει γιατί η σχέση μου με τα δισκάδικα είναι όπως αυτή που έχει κάποιος με μια γκόμενα που βλέπονται σπάνια δηλαδή επειδή έτρεχα το δικό μου μαγαζί δεν είχα το χρόνο να πάω να δώ άλλα δισκάδικα. αγόραζα δίσκους απο το τηλέφωνο ας πούμε και δεν είχα την ευκαίρια εκτός απο μία 2 φορές στα τρία χρόνια να κατεβω να δώ δίσκους. καλά καλά μιλούσα με κόσμο που αγόραζα δίσκους χωρίς καν να τους έχω δεί. και το δισκάδικο το χω ακόμα στο μυαλό μου ως κάτι ωραίο, κάτι που μου λείπει. κάποιος άνθρωπος που έχει καθημερινό πάρε δώσε γιατί για να λέμε και την αλήθεια τώρα που μιλάμε για αυτή την ιστορία έχω φίλο κολλητό που μεγαλώσαμε παρέα, αυτός μεγάλωσε σε δισκάδικο θείου του και έχει καταστραφεί με τη λογική και πρέπει κάποτε να γραφεί ότι στην ελλάδα υπήρξαν λογιώ λογιώ δισκάδικα ιδιώς τα δισκάδικα που νταραβεριστήκανε με αυτή την ιστορία της ψυχεδέλειας σε κάποιες περιπτώσεις καταστρέψανε κόσμο. υπήρξε κόσμος που ξόδεψε μεταφορικά ή κυριολεκτικά μέρος της περιουσίας του για να αγοράζει υπερτιμημένους δίσκους. αυτό το πράγμα γινόταν για πολλά χρόνια. δε λεώ ποιός φταίει και γιατί φταίει περισσότερο φταίει η αγνωσία μας λόγω του ότι είμασταν μακρυά απο τα πράγματα αλλά ο φίλος μου έχει μια δισκοθήκη που είναι το 1/ 100 της δικής μου και το χει πληρώσει χρυσάφι και επειδή μεγάλωσε σε μία τέτοια κατάσταση αυτό το πράγμα του είχε γίνει ηρωϊνη. δηλαδή αν έβρισκε ένα δίσκο με 50 ευρώ θα τον αγόραζε απο εκεί που θα τον έβρισκε με 500. κατάλαβες γιατί 'πρέζα' μιλάμε. προσωπικά ευτυχώς που υπήρχε και η απόσταση και δεν έμπλεξα με τέτοια δισκάδικα ή λούκια αλλά ξερω κόσμο που μέσα απο αυτή τη διαδικασία δεν έχει ακούσει και μουσική.

[νμ]: αγοράζανε την εικόνα και χάνανε το νόημα
[μκ]: αυτό ακριβώς αγοράζανε το αντικείμενο όχι το συναίσθημα ή την ουσία του πράγματος. το βλεπα απο το φίλο μου που όταν πήγαινε σε συγκεκριμένα μαγαζιά τον περιμένανε και ο ίδιος ήξερε ότι τον εκμεταλλεύονται απλά ήθελε να έχει την ψευδαίσθηση μέσα του ότι έκανε μια μορφή διαλεκτικής όπως κάνουμε τώρα εδώ απλά να μιλήσει με ένα άνθρωπο και ας τον εκμεταλλευότανε εκείνοι.εμένα σου λεώ μου λείπει με τη λογική του ψαξίματος.

[νμ]: οκ αραιά και πού μπορεί να κατέβω να ψάξω κανα δίσκο ίσως πιο πολύ τζάζ ή κλασσική αλλά γενικά δε σκάω πια τόσο πολύ μεγαλώνοντας ίσως και γιατί δεν έχω και το χρόνο που είχα στα 20 ή στα 30 μου.
[μκ]: ξέρεις μαζί συνήθως με αυτή την ιστορία φεύγει και ο αυθορμητισμός της νιότης
[νμ]: είναι ότι μεγαλώνοντας και όσο πιο πολύ ακουμε η αναζήτηση αρχίζει να μπαίνει σε άλλα κανάλια σε σχέση με πιο παλιά. δεν έχεις εκείνον το αρχικό πρωτογονισμό που ότι βλέπεις και μαθαίνεις το θεωρείς ότι είναι και η μόνη αλήθεια. μπαίνεις σε άλλη φάση.
[μκ]: είναι σα να λες γενικότερα για τέχνη ότι κι αν είναι αυτό, η τέχνη δηλαδή ως στάση ζωής.

[νμ]: νομίζω ότι έχοντας περάσει και εκείνη την κρίσιμη ηλικία 25-35 που ή πλέον μπαίνεις σε άλλο τρόπο σκέψης και κατάστασης αφού την περάσεις ή τα παρατάς όλα και γίνεσαι κάτι άλλο. και μην πας μακρυά δες απο γνωστούς γύρω μας που απο τη μια μέρα στην άλλη απο μουσικοί ή συγγραφείς γίνανε κάτι άλλο
[μκ]: δημαγωγοί. πας απο το ένα πράγμα στο ακριβώς αντίθετο, αυτό είναι νόμος
η γνώμη μου είναι πως θα μετουσιώσεις αυτό που ακούς σε στάση ζωής

[νμ]: χα, και μένα αυτή ήταν πάντα η στάση και απορία μου. οκ άλλοι μπήκαν στο πετσί του ρόλου και κάηκαν ή καταστραφήκανε

[μκ]: ναι δηλαδή δεν μπορείς να πληρώνεις ένα δίσκο 500 ευρώ και αυτό να ναι η πεμτπουσία του πράγματος

[νμ]: οκ αλλά γι αυτό πρέπει να σαι καυλωμένος και να το

κάνεις
[μκ]: ξέρεις σε ένα βαθμό ήταν και ο λόγος που δεν πουλούσα δίσκους στο δισκάδικο, γιατί ακόμα και αν ήξερα ότι ο δίσκος που ψάχνει ο τύπος είναι πολύ ακριβός δε θα μπορούσα να ζητήσω απο κάποιον να μου πληρώσει ένα οποιοδήποτε ακριβό ποσό

[νμ]: μου θυμίζεις το τζίμη στην καλλιθέα που είχε, έχοντας θητεύσει σε jazz rock και happening στα 70ς και αρχές 80ς, στήσει το music in tune στην αγίας βαρβάρας ένα μικρό ανήλιαγο στενάκι πίσω απο τη σαπφούς κοντά στην πλατεία κύπρου στην καλλιθέα που μου μαθε τυχαία πριν μπλέξω με αυτά για ψυχεδέλεια που όταν άρχισε το πράγμα να ξεπερνάει τον απλό βιοπορισμό και να πάει να γίνει καθαρό εμπόριο έκλεισε το δισκάδικο και άρχισε να ασχολείται με άλλα πράγματα επειδή δεν του πήγαινε να σκοτώσει με αυτό τον τρόπο μέσα του την κάυλα του για τη μουσική. εμένα αυτό που μου κανε εντύπωση και απο εκείνη την ημέρα έγινα πελάτης του ως τη μέρα που έκλεισε ήταν ότι δεν προσπάθησε να μου πουλήσει τους δίσκους ως φύκια για μεταξωτές κορδέλες. μπήκα μέσα για να πάρω το soundtrack του heavy metal του κόμικ που είχε γυριστεί ταινία αρχές 80ς και βγήκα με το strawberrry alarm clock, west coast pop art experimental band του έλληνα του πειρατή και το πρώτο fad gadget στα 16 μου με την προτοπή του τζίμη ότι είναι μουσική που σήμερα δε θα σου πεί πολλά ή και τίποτα αλλά μια μέρα θα την καταλάβεις. οκ πέρα απ την πλάκα πληρωσα 2 και το fad gadget δώρο αλλά μου κανε εντύπωση που ο τύπος θα μπορούσε να με είχε γδάρει αλλά δεν το κανε. αυτό το εκτίμουσα απο τότε σε κόσμο όταν συναλλάσομαι για δίσκους ή βιβλία. και σου λέω όταν μου το πρωτόπε λέω πάει ο θείος θέλει να μου πουλήσει κανα δίσκο για να τσακίσει κανα φράγκο. οκ μετά αλλάξανε πολλά πράγματα ιδίως εκεί στη στροφή 80ς με 90ς άλλαξε σε μεγάλο βαθμό η νοοτροπία των ανθρώπων
[μκ]: εγώ πάντοτε προσπαθούσα αυτό που ακούω να με κάνει καλύτερο γιατί μην κοροϊδευόμαστε έχω γνωρίσει και κόσμο που έχει ακούσει πολύ μουσική αλλά ως άνθρωποι είναι παράδειγμα προς αποφυγή.

[νμ]: μιλώντας προσωπικά η σχέση μου με αυτό που λέμε 'τέχνη' γενικότερα πάντα ήταν σχέση με κάτι που σε βοηθάει να πας λίγο παραπέρα τους προβληματισμούς σου, δε λέω να γίνεις προφήτης απλά να καταλάβεις ότι το σύμπαν δεν είναι αυτό που θέλουν να σου παρουσιάζουν δηλαδή άσπρο / μαύρο αλλά ναι υπάρχουν και περιπτώσεις ανθρώπων που νομίζουν ότι κατέχουν γνώση που θα τους κάνει να κατακτήσουν τον κόσμο ή που την έχουν λίγοι και εκλεκτοί λογική που σε αποκτηνώνει αντί να σε καταστήσει καλύτερο άνθρωπο.
[μκ]: ναι εκεί παίζει ρόλο η διαχείριση που θα κάνεις σε αυτό το πράγμα. και εγώ όπως κι εσύ ασχολήθηκα με αυτά με σκοπό πως θα καταφέρω να γίνω εγώ καλύτερος άνθρωπος. και προσπαθώ ακόμα δηλαδή να γνωρίσω τον εαυτό μου

[νμ]: όπως κι εγώ
[μκ]: δεν είμαι της φάσης να είμαι χωμένος σε μία δισκοθήκη ή μια βιβλιοθήκη και να αγνοώ παντελώς τι γίνεται στον κόσμο και να λέω 'είμαι καλά και σας γράφω εσάς τους υπόλοιπους στ αρχίδια μου' το ακριβώς αντίθετο αλλά δε μπορείς να μη δείς και να μην κρούσεις τον κώδωνα του κινδύνου όταν βλέπεις αυτή τη φρίκη. δεν μπορώ να μένω αμέτοχος σε όλα αυτά απλά σου διαχωρίζω ότι δεν μπορώ να συμμετάσχω σε οποιαδήποτε δήθεν πολιτιστική εκδήλωση που έχει αυτή τη μπόχα.

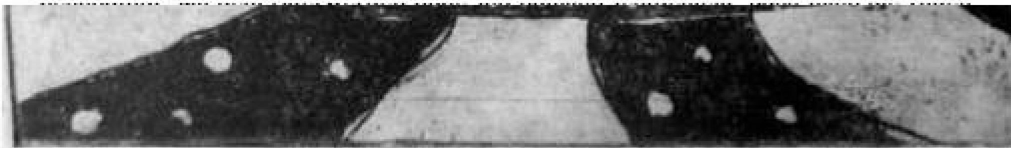
[νμ]: ναι κι εγώ βαριέμαι τη λογική πιά κάνω πράγματα για να λεω ότι κάνω ή έκανα κάτι
[μκ]: μιλώντας πάλι για το δισκάδικο, πέρασα τη φρίκη του κλεισίματος απ όταν έστησα το δικό μου χώρο και κάθομαι εδώ με τους δίσκους μου και συνδυαλέγομαι πλέον μαζί τους σε άλλο πιο προσωπικό επίπεδο. δηλαδή βρήκα χρόνο να κάτσω και να τακτοποιήσω στο μυαλό μου πράγματα για τη μουσική δηλαδή για ποιό λόγο μου αρέσει ο τάδε ή ο δείνα μουσικός ή συνθέτης και γιατί πρέπει να ασχολούμαι μαζί του. επίσης ήταν και μεγάλη η βοήθεια που είχα στο μαγαζί τόσο απο τη γυναίκα μου και τη μάνα μου γιατί ένα μαγαζί έχει και τις καφκικές γραφειοκρατικές προεκτάσεις του, είτε εφορίες ή άλλες επαφές με τις οποίες ποτέ δεν τα πηγά καλά και βοηθούσαν αυτές. ας πούμε σε εφορία δεν έχω πάει ποτέ, οκ σε σούπερ μάρκετ έχω μπεί μόνο όταν ήταν έγκυος η γυναίκα μου, κλπ πράγματα που για μένα ήταν γολγοθάς αλλά κάποιος έπρεπε να τα κάνει. αυτά βέβαια έχουν φύγει απο πάνω μου πλέον. έτσι είμαι πιο αφοσιωμένος πλέον σε αυτό το πράγμα και έτσι κάνω τους επαναπροσδιορισμούς μου. και να σου πώ και κάτι άλλο ήμουν πάντα της λογικής ότι αν για παράδειγμα το μαζαζί ήθελε ας πούμε 20 ευρώ να βγάλει τα έξοδα του τη μέρα και τα βγαζα ήμουν ευτυχισμένος δεν ήθελα κάτι παραπάνω

[νμ]: χα, έτσι είμαι κι εγώ
[μκ]: προσπαθώ να χρησιμοποιώ τα λεφτά μεχρι εκεί που μπορώ να ζήσω δε θέλω να με χρησιμοποιούνε. ακόμα και φίλοι μου λένε ακόμα δεν κάνεις τίποτα. οκ ούτε αμάξι έχω, ούτε σπίτι όπως ξέρεις αλλά και πάλι να ξαναγεννιόμουνα τα ίδια θα έκανα

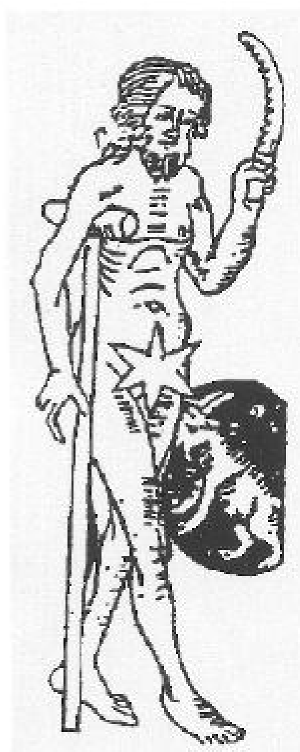
[νμ]: ω κι εγώ το ίδιο πιστός στη ρουμελιώτικη αντίληψη για το σύμπαν όπως τη λέει και ο μακρυγιάννης δηλαδή έυστοχα 'μουσαφίριδες είμαστε σε αυτή τη ζωή' οπότε..
[μκ]: ναι ρε ήμουνα πάστα ανθρώπου γι αυτό το πράγμα αλλά είμαι ευαριστημένος δεν έχω πεί ποτέ στη ζωή μου 'βαριέμαι' ή οτιδήποτε άλλο. ●



rigo dittman



BAD ALCHEMY 47

1985  NOW



είναι μια 30ετία πλέον που ο rigo dittmann εκδίδει το φάνζιν bad alchemy. στα γερμανικά μέν αλλά με σταθερή παρουσία σχεδόν 3μήνη εδώ και χρόνια με ή χωρίς κυκλοφορίες να το συνοδεύουν. είτε κασσέτες στα 80ς, την τρέλλα των 7''ων στα 90ς και συλλογές ή cdr στα 00ς.
η συνέντευξη που ακολουθεί έγινε κάποια στιγμή τον απρίλιο του 14 τυχαία ανταλάσσοντας κυκλοφορίες για κριτικές και κουβέντα για δίσκους, κ.α. αλλά τη γουστάραμε και οι δύο, εύχομαι το ίδιο και εσείς. θα μπορούσα να την είχα πλατιάσει πάρα πολύ αλλά έμεινα καλώς ή κακώς στα βασικά. δεν είναι κι εύκολο πράγμα να τρέχεις ένα απο τα παλιότερα φάνζιν όχι μόνο της ευρώπης αλλά του πλανήτη!

www.badalchemy.de

[νμ]: απο που εμπνεύστηκες να ξεκινήσεις το φάνζιν σου; και πως αποφάσισες να το ξεκινήσεις; και που οφείλεις το όνομα του;
[rd]: η carla bley και η lindsay cooper είναι οι νονές του bad alchemy. έχοντας ακούσει δουλειά τους στο ραδιόφωνο και ψάχνοντας να βρώ δίσκους τους κατέληξα στο review records / no man's land ένα μικρό δισκάδικο, εταιρεία και mail order στο wurzburg. μια μοιραία σύμπτωση. ο κόσμος του nml με οδήγησε σε ένα νέο κόσμο που έμοιαζε να είναι αυτό που ακριβώς μου άρεσε αλλά ήμουν ανίδεος για το πως να το ψάξω. μερικές εβδομάδες αργότερα είχαν στηθεί οι bad alchemy records και το bad alchemy το περιοδικό αρχικά ως ιδέα τεσσάρων ατόμων. βρήκα το τέλειο όνομα απο ένα τραγούδι των henry cow / slapp happy απ'το καταπληκτικό desperate straights. 'when i wake i wonder what it means / am i bad alchemy? it seems...'

[νμ]: για πές μου σχετικά για αγαπημένα γκρούπ, κ.λ.π...
[rd]: υπάρχουν πολλά απο λόγια, ήχους, εικόνες, οράματα στο παρελθόν μου ως ένας δρόμος διαφυγής που έχτισα μόνος μου ως αυτοδίδακτος για να με οδηγήσει μακρυά απο μηδενικό πολιτιστικό υπόβαθρο μιας οικογένειας εργατών σε λατομεία και εργοστάσια παραγωγής τσιμέντου καθώς και βρώμικων αγροτών των λιβαδιών που βρίσκονται βόρεια του wurzburg. πήρε λίγο χρόνο να συνειδητοποιήσω ότι αυτό το σημείο μηδέν ήταν μόνο ένα κοινωνικό τμήμα μιας γενικότερης πολιτιστικής ερημιάς. έπειτα (μια φορά κι ένα καιρό πίσω στα 70ς) προσπάθησα να βάλω τον εαυτό μου σε ένα κουκούλι φτιαγμένο απο χιλιόμετρα κασσετών με ηχογραφήσεις απο το club 16 εκπομπής του βαυαρικού ραδιοφώνου. το epitaph των king crimson το astronomy domine των pink floyd το we are the brain police του zappa το flying των ufo το blazé του archie shepp το northern hemisphere των east of eden το charing cross των catapilla το to die to sleep maybe to dream των new trolls ακόμα στριφογυρίζουν στη μνήμη μου.
επίσης μερικοί δίοδοι διαφυγής σινεαστικής και γουτεμβέργιας φύσης ακόμα έχουν μια θεμελιώδη ποιότητα μέσα μου: ο νίτσε, η αισθητική της αντίστασης του peter weiss, το στεροσκοπικό μάτι του ernst junger (ένα για το αληθινό, ένα για το αληθινά αληθινό), οι μελοδραματικά losers του erich maria remarque, οι αλήτες και οι ξένοι του κνουτ χάμσουν, ο j l borges παίζοντας με τρία κοχύλια και ένα μπιζέλι πραγματικότητας, ο μαρτυρικός ανιμισμός του john cowper powys, το ξερό χιούμορ των μπέκετ, κάφκα ή του john fante. η παράνοια του φίλιπ κ. ντικ, τα πικνικ στην άκρη του δρόμου του a & b strugatzki, οι υπερνουβέλες του arno schmidt, ο thomas pynchon και ο william gaddis (ο "jr" του οποίου μου είχε προταθεί απο τον elliott sharp) τα τραυματικά γεγονότα ως μυθιστόρημα όπως στο "the singing detective" (αναφέρεται στην τηλεοπτική σειρά του bbc), η αναζήτηση για την τέλεια σούπα με noodles στο tampopo (του juzo itami) τα αντιθετικά νάζια του g.r hocke, οι έξαλλοι αμερικάνοι του greil marcus, τα παράσιτα και οι άγγελοι του michel serres, ο στοιχιωμένος καιρός και η noir εξότικα του david toop, οι τρείς τελείες του celine
όντας ένας παθιασμένος βιβλιόφιλος όλη μου τη ζωή ακόμα είμαι γοητευμένος απο το απίστευτο βιβλίο του michael chabon's "οι συναρπαστικές περιπέτειες των καβαλιέρ και κλέΪ" (ένα γκόσπελ φυγής), ο άτλας του ουρανού του david mitchell ο mircea cartarescu, ο lászló darvasi και πολλοί άλλοι. εικάζω επίσης οι philip marlowe και emma peel, οι corto maltese και isabeau (στο "les passagers du vent" του francois bourgeon) έχουν υπάρξει πηγή έμπνευσης περισσότερο απο όποια θεωρεία ή φιλοσοφία. αλλά υπάρχουν υπάρχουν και μερικά θεσπέσια μότο επίσης όπως το 'cross the border, close the gap" του l a friedler, το "every man is an artist" του joseph beuys, η παταφυσική του alfred jarry ως 'η επιστήμη για φανταστικές λύσεις' το 'θα προτιμούσα όχι' του μπάρτλεμπυ του μέλβιλ...
πάρε όλα τα προαναφερθέντα ώς το θορυβώδες υπόβαθρο του μυαλού μου και μετά (είναι το περίεργο έτος 1984)

άσε να μπούν μέσα οι κλόουν, τα λιοντάρια και διάφορες άλλες ευρηματικές μορφές με τις δικές τους γλώσσες...after dinner ... joe baiza ... steve beresford ... iva bittova … peter brötzmann ... vladimir chekasin ... danielle dax ... debile menthol ... ddaa ... jad fair ... fred frith ... david garland … cor gout … charles hayward ... catherine jauniaux ... kahondo style ... lussier & lepage ... albert marcœur ... nurse with wound ... otomo yoshihide ... annette peacock ... pere ubu ... the pop group ... the ruins ... sonny sharrock ... ghedalia tazartes... un drame musicale instantané ... john zorn ...

[νμ]: τουλάχιστον πίσω στα 80ς το ba δούλευε τόσο ως φάνζιν όσο και ως εταιρεία. στα 90ς τα πράγματα άλλαξαν και σταμάτησες να εκδίδεις δίσκους. πως αποφάσισες να διακόψεις την έκδοση τους και να διατηρήσεις μόνο τις εκδόσεις που συνόδευαν το φάνζιν;
[rd]: δεν ήταν απόφαση. το 1989/1990 η σχέση μου με τη no man's land (nml) έφτασε σε ένα όχι τόσο φιλικό τέλος. εν μέρει λόγω της τότε αναποφασιστηκότητας. τα cd εκτοπίζαν το βινύλιο και την κασσέτα. τα μέτρα λιτότητας της τότε κυβέρνησης επίσης σκότωναν τα κέντρα νεότητας και διάφορους άλλους εναλλακτικούς οργανισμούς. η δισκογραφική του ba απλά έσπασε.

[νμ]: μια ερώτηση που θα οδηγήσει σε αυτή... πως αποφάσισες να ξεκινήσεις να εκδίδεις κασσέτες (αργότερα 7" ή cdr) ως συνοδευτικά των τευχών του ba; μια προέκταση του υλικού που περιείχαν τα τεύχη ή όχι;
[rd]: οι λέξεις και οι ήχοι συνήθως είναι φυσικά δίδυμα. έχουν υπάρξει αρκετές διαλέξεις για τον ήχο και ιδέας για τη συνεργία τους ή τα 'κοινωνικά γλυπτά' (beuys) που ακόμα ηχούν στον αέρα. το ba απλά ακολούθησε μια τάση, λέξεις + μουσική (όπως το recommended quarterly etc..). στο κάθε 'γιατί πράγμα μιλάτε;' προσφέραμε το 'ακούστε αυτό!'.

[νμ]: γνωρίζω ότι σε μεγάλο βαθμό το ba ήταν επηρεασμένο απο τον chris cutler και την εταιρεία του τη recommended τουλάχιστο στο μεγαλύτερο μέρος των 80ς και είμαι περίεργος να μου πείς τι ήταν η recommended και ο ήχος / φιλοσοφία της για σένα;
[rd]: για μένα οι art bears ήταν η recommended. οι news from babel, lindsay cooper, skeleton crew, cassiber επίσης. εύθυμη επιτήδευση + τρομερή ενέργεια. το παιχνίδι με την ιδεατή ευρωπαϊκή 'λαογραφία' + ο σαρκασμός ny no wave / downtown. αγγίζοντας τα άκρα (η κληρονομιά των henry cow και των the homosexuals!). να λές όχι! στις δυνάμεις της πολιτιστικής βιομηχανίας και στην πλύση εγκεφάλου που σε υποβάλλουν. η ψευδαίσθηση ότι κάνεις τον κόσμο καλύτερο σύμφωνα με τα κυρήγματα του rock in opposition : henry cow, univers zero, etron fou leloublan, samla mammas manna, stormy six...ο chris cutler ήταν η δυναμική φιγούρα που ωθούσε τα πράγματα, όχι απλά ως ο αριστερός που έγραφε ή μοίραζε μπροσούρες και μανιφέστα αλλά ως ένας μεγάλος ποιητής, ένας ωραίος ντράμερ, ένας ευχάριστος άνθρωπος που χαιρόσουν να είσαι μαζί του, ένας πνευματώδης ρέκτης του diy. με τη θάτσερ, τους πυραύλους pershing ii και ειδικά το τσενόμπυλ το 1986 η αποκάλυψη έγινε ο αγαπημένος μας χορός.

[νμ]: έτσι κάποια στιγμή στα 90ς άρχισες να εκδίδεις 7"α και αργότερα cdr απο καλλιτέχνες που είχες στο φάνζιν. ενώ στα μέσα των 80ς είχες τις κασσετοσυλλογές στα 90ς/00ς περισσότερο αυτόνομες κυκλοφορίες καλλιτεχνών που συνοδεύαν τα τεύχη. υπήρχαν συλλογές αλλά πιο πολύ αυτόνομες εκδόσεις. πως έγινε αυτή η στροφή;

[rd]: δεν ήταν πάλι μια απόφαση. αλλά έκανα την ανάγκη φιλοτιμία λόγω των περιστάσεων. χωρίς τη nml έχασα όλες τις επαφές τους. απλά αποφάσισα να συνεχίσω μόνος μου. ανακαλύπτοντας νέες επαφές στα ηχητικά κυκλώματα των 90ς. ειδικά με την υποστήριξη των telepherique ένα σύνολο απο το wurzburg (πλέον διαλυμένοι κι αυτοί). μπορούσα έτσι να στήσω κάποιες κασσετοσυλλογές της διεθνούς ηχητικής σκηνής. ελεύθερο αυτοσχεδιασμό, νέα μουσική ακόμα και grindcore. γύρω στο 95 τα 7" φάνταζαν μια ελκυστική ενναλακτική στο μαρασμό που είχε επέλθει στην κασσετοκουλτούρα. αλλά κι εκείνα έγιναν δυσβάχτα λόγω κόστους επίσης. δεν υπήρχε ποτέ όμως καμμιά απόφαση για αμιγώς αυτόνομες κυκλοφορίες αντί συλλογών κάτι που εναντιωνόταν στην αντίληψη μου για το κύκλωμα.

[νμ]: τι κάνεις με συμπαραγωγές ή συνεργασίες; τουλάχιστο σε κάποιες περιπτώσεις τα τελευταία χρόνια έχεις κάνει συμπαραγωγές με την attenuation circuit για παράδειγμα. είναι κάτι που σου αρέσει ή σε κάποιες περιπτώσεις είναι αναγκαίο κακό για να μοιράσεις έξοδα μιας κυκλοφορίας για παράδειγμα;
[rd]: το ba δεν είναι τίποτα άλλο απο την ιδέα που τρέχει τα σαββατοκύριακα του ένας άνθρωπος που ζεί διπλή ζωή. με κάθε τεύχος να είναι ελλειματικό. αλλά ο χρόνος είναι το μεγαλύτερο πρόβλημα κι όχι το χρήμα. απλά ώρες ώρες δεν αντέχω να σηκώνω το γράψιμο και τη μουσική. έτσι προσφέρω περίπου 200 ευρώ σε μικρές εταιρείες ή ιδιώτες να εκδώσουν cdr για το ba. περισσότερο παίρνω συμβουλές, μερικές φορές έχω κάτι αποκλειστικό όπως το cdr του reinhold brunner. πάνω απ όλα μου αρέσει να εκπλήσσομαι παίρνοντας κα'τι που δε θα μπορούσα ή δεν το ήξερα για να το διαλέξω εγώ. πάντοτε ήμουν ο ντροπαλός και δεκτικός τύπος παρά ο πράττων και δημιουργός. αυτός που αποκαλείς ηχώ (κι όχι νάρκισσο).

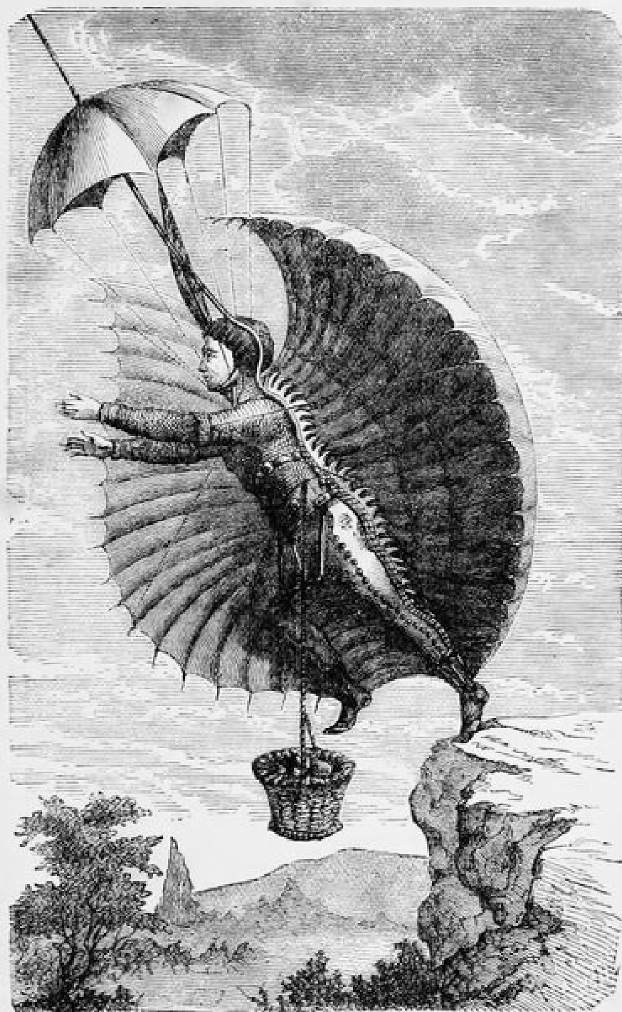
[νμ]: σχετικά με το ίδιο το φάνζιν. πως αποφασίζεις για τα άρθρα, τις συνεντεύξεις; απλά υλικό που σου αρέσει ή βοηθάνε και φίλοι;
[rd]: υπάρχουν δύο ή τρείς εταιρείες και αρκετοί μουσικοί που φαίνεται τους αρέσει η απήχηση μου, οι δημιουργικές ακροάσεις μου, η ενθουσιώδης άγνοια μου. τα πρόμο τους μου δίνουν τη δυνατότητα να μιλάω για πολλά πράγματα διχώς να γίνομαι δημιουργικός καθ εαυτόν. θέλω να έχω ένα θέμα, μια ιδέα που με ωθεί. είμαι τυχερός με όλα τα 'freak shows' που γίνονται εδώ στο wurzburg καθώς και το κλαμπ w71 στο weikersheim. και τα δύο έχουν απίστευτες μουσικές για τις οποίες μπορώ να γράφω. υπάρχει μόνο ένα περίπου 3% απο άλλους γραφιάδες.

[νμ]: ποια η σχέση σου με την πολιτική; ήσουν ποτέ επηρεασμένος απο αυτή ή έπαιξε κάποια επιρροή πάνω σου στο παρελθόν ή τώρα; τολμάω να ρωτήσω λόγω της επιρροής / σχέσης της recommended που με τον τρόπο της ήταν πολιτική οντότητα (κατανοώντας ότι κατα κάποιο τρόπο ο καθένας μας είναι πολιτικό όν) ή η μουσική είναι τελικά απο μόνη της πολιτική;
[rd]: ναι, για την ακρίβεια έχω μια αδυναμία για musique engagé, μουσική με αιτία – eisler, weill, nono, shepp, westbrook, mark stewart, public enemy. αλλά και για εξεζητημένη, σκοτεινή, στοιχειωμένη ακόμα και παθητική μουσική επίσης. scott walker, god, elend, current 93, the swans, godspeed you black emperor, the caretaker, bohren und der club of gore, aethenor, αρκετές μουσικές που έχουν παρουσιαστεί απο το ba είναι αισθητικά κοντά σε αυτό που θα λέγαμε 'entartete musik', 'εκφυλισμένη μουσική'. που φυσικά την τοποθετεί εκτός διαφόρων πραγμάτων, αριστερίστικη, σε ένα σουρρεαλιστικό ή παταφυσικό (ή απλά μη εμπορικό) επίπεδο. με την επίδραση ότι είναι 'κριτική' απλά και μόνο επειδή υπάρχει ακόμα και αν κανένας δεν αισθάνεται ότι κριτικάρει ή κριτικάρεται. μιλώντας για εμένα, δεν είμαι πολιτκοποιημένος, είμαι απλά ένας οικολόγος, φεμινιστής, αριστερός, παλιό κεντροευρωπαίος που κοιτάζει γύρω του και νοιώθει άσχημα και θλιμμένα. ή όπως είπα στο leif elggren (η αυτού μεγαλειότητα των βασιλείων της ελγαλάνδης και βαργαλάνδης). ας ενωθούμε με την αδελφότητα των ανήσυχων.

[νμ]: μια ερώτηση αναφορικά με το χρόνο... φοβήθηκες ποτέ ή ένοιωσες ότι έφτασες σε ένα σημείο στη διάρκεια του ταξιδιού σου με το ba όπου η μουσική ακουγόταν η ίδια ή χωρίς νόημα; βαρέθηκες μαζί της και ήθελες να τα παρατήσεις ή να σταματήσεις το ba; ή έχεις συνηθίσει απο αυτά τα σκαμπανεβάσματα;
[rd]: όχι, όχι η μουσική, η λογοτεχνία, η τέχνη είναι ατελείωτες και το καλό υλικό έχει μεγάλη διάρκεια ζωής. θα χρειαζόμουν άλλη μια ζωή καθώς δε βρίσκω χρόνο για να ακούσω ή να διαβάσω όσα θα ήθελα. αλλά ναι υπάρχουν φορές που νοιώθω γέρος, βαρετός, κουφός με δερμάτινα αυτιά και μια ξύλινη καρδιά. τόσο αδύναμος ώστε να δώσω ζωή και νόημα σε αυτό που αντιλαμβάνομαι. εξαιτίας της δυσκολίας του πράγματος, να ανακατευτώ σε κάτι έστω και ελλειπτικά, να γίνω ένα δεύτερο κέντρο, μια δεύτερη καρδιά για να απαντάω στο κάλεσμα εκείνων των ανθρώπων που μοιραζόμαστε τα ίδια γούστα και ανησυχίες.

[νμ]: τι γνώμη έχεις για τα κατεβάσματα; προτιμάς τη φυσική μορφή ή παίρνεις και πρόμο πλέον ως ψηφιακή μορφή με κατέβασμα; τυπικό πράγμα στις μέρες μας. ή τσεκάρεις μουσική απο bandcamp και άλλες πλατφόρμες;
[rd]: ξέχνα τα κατεβάσματα. ξέχνα τα e-book. δεν είναι αυτό το πράγμα ο τύπος μου. αλλά ακούω αρκετή μουσική απο bandcamp, soundcloud ή youtube για πληροφοριακούς λόγους. το web είναι απο τη μία μια εχθρική μηχανή πωλήσεων αλλά και ένα ορυχείο πληροφοριών. οπότε γιατί να μην το χρησιμοποιήσεις;

[νμ]: τρέχοντας ένα απο τα παλιότερα φάνζιν που έχουν μείνει σε σταθερή βάση (περίπου 4 τεύχη το χρόνο) καλύπτοντας μια τόσο μεγάλη ποικιλία μουσικών μου ρχεται στο νού η περίεργη ερώτηση... γιατι εκδίδεις ακόμα;
[rd]: χα! αυτή είναι μια καλή ερώτηση. γιατί; επειδή το ba είναι η δεύτερη και καλύτερη ζωή μου. το τεχνητό μου μέλος για να έρθω σ' επαφή με τον κόσμο. είναι μια μόνιμη πηγή ενέργειας. τρέμω στην ιδέα να μείνω χωρίς αυτή. απο την άλλη μεριά είναι το δικό μου κανάλι να πώ 'σας ακούω' και 'σας ευχαριστώ' σε όλους εκείνους τους απίθανους δημιουργικούς τύπους. έχω προσφέρει αυτά τα ευγενικά μηνύματα σε 80 μπουκάλια ως τώρα. και θα συνεχίσω μέχρι να μας χωρίσει ο θάνατος. ●



THE FLYING MAN.